

DŽEK
SLEJD

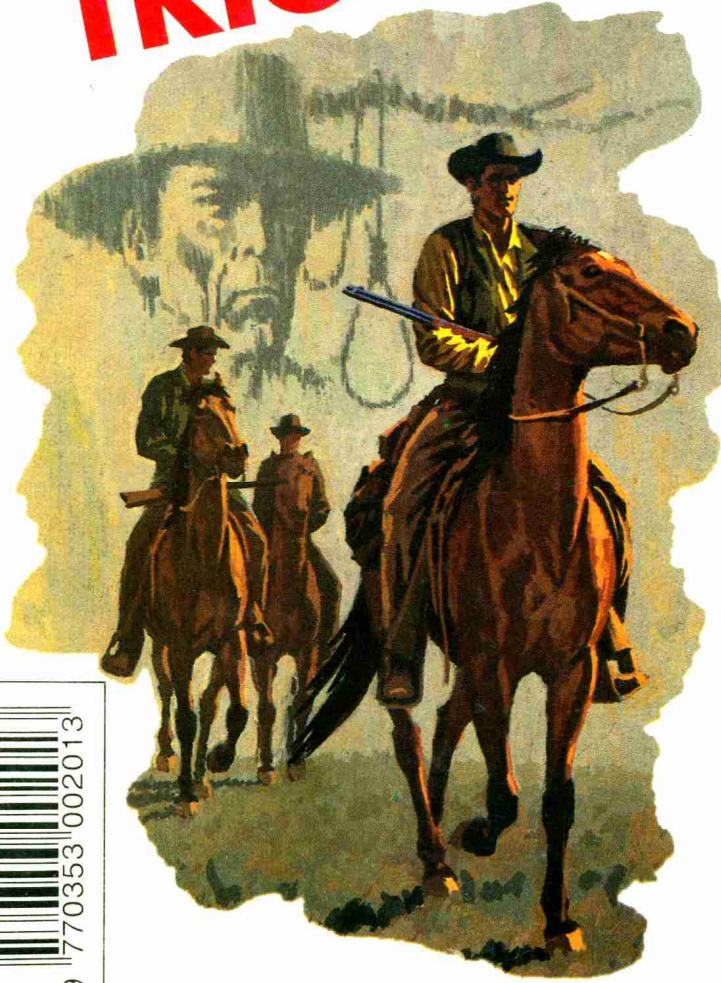
BROJ
136

ŠEJN

CENA
8.50 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

TRIO UBICA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ ŠEJN ★

136

DŽEK SLEJD

TRIO UBICA

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 136

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THREE KILLERS

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Vilma BEKER – GAČEŠA
Marija BURANJI

Štampa: 06. IX 1990.
Tržište: 11. IX 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa NIŠRO „FORUM“ OOUR „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića
1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – THREE KILLERS

Copyright: 1976. by Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Australija 15 AUD; Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D. D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Čak i za tako iskusnog čoveka kakav je bio Šejn bilo je jako opasno da prođe kroz grad sa Rini. Tu je bilo mnogo muškaraca i žena.

Rini je bila devojka koju muškarac samo u snovima može poželeti. Poluindijanka crne, duge kose koja je u talasima padala na njena naga ramena. Muškarci su se okretali i gledali u nju.

Njena haljina je bila od jednostavnog, plavog lanenog platna koje je isticalo njene bujne grudi i vitke kukove. Rini je na sebi imala i pojas od zmijske kože koji je bio zategnut tako jako da bi svaki muškarac pozeleo da ga dodirne kada ga ugleda. Ono najprivlačnije za oči muškaraca bilo je to što ona ispod te tanke haljine nije nosila ništa.

Izgleda da je Rini volela da je ljudi obasipaju pogledima.

Rini je bila devojka kojoj ne bi odoleo nijedan muškarac. I, to ne samo zbog njenog izgleda, zbog onoga što se vidi spolja, već i zbog toga što je bila ljupka i zabavna.

Šejn ju je upoznao pre dve godine. Onda je ona bila još jedna mala, divlja mačkica. Tada je imala nešto više od sedamnaest godina. Među njima kao da je sevnula neka čudna varnica koja ih spaja! Ali, Rini je zatim nestala iz njegovog života.

Međutim, sada ju je iznenada ponovo sreo. Ispred štale gde je hteo da smesti svoga konja umalo se nisu sudarili. Rini je skoro ispustila korpu iz ruke da bi zagrlila Šejna.

To što su se sreli je stvarno neko pravo čudo. Jer, njemu ni na kraj pameti nije pala misao da će Rini biti ta koja će se tako iznenada pojaviti i još više mu otežati da reši zadatak koji je imao pred sobom. A ipak, dobro će biti da se malo opusti i zatim krene tamo kuda je pošao. Trebalo bi da se nađe na teritoriji Oklahome.

Ostati uz Rini, to nije mogao da propusti pa makar se ceo svet okrenuo naopačke. Ona je sada bila još lepša i vatrenija. Bar tako se njemu činilo. Pokušao je da se seti. Pa ipak je prošlo dve godine od njihovog poslednjeg susreta. Ali, da li je to važno? Ono čega se setio bilo je to da je i onda nosila samo haljinu preko nagog tela. Ostala je ista. To je Šejn osetio kada mu je uletela u naručje i kada je naslonila svoje bujne grudi na njega.

Prošlo je pola sata, a da mu Rini nije pružila priliku da je nešto pita. Za nju je, izgleda, sve to bilo tako normalno kao da su se juče sreli zadnji put i sada se pripila uz njega kao da su već dugo bili intimni.

– Sada moram brzo na pijacu da kupim neke stvari – rekla je ona. – To sam nekome obećala. Kada to završim, tvoja sam, Šejne! Ali, nemoj me sada odbiti, jer ću onda zaboraviti većinu onoga što

mi je ledi Voring rekla da joj kupim. Mnogo šta imam da ti ispričam, Šejne. To je jedna jako uzbudljiva priča. Nadam se da ćeš ti biti na mojoj strani.

Osmehnula se i nastavila da priča:

– Ti si sigurno već primetio. Ne nosim ništa ispod ove tanke haljine. Sve dok to vreme dozvoljava. Meni se to dopada, Šejne. Čini mi se da i ti nisi ravnodušan. Iskre u tvojim očima te odaju. Ja to vidim. Nadam se da ovog puta neće iskrsnuti neka prepreka kao onda u Santa Fe. Onda sam te poževela. I, nemoj me više pitati ništa, srce. Sada nema odlaganja. Što pre ja kupim ono što treba, utoliko bolje za nas oboje. Nadam se da će biti tako.

I uskoro su se našli među ljudima koji su išli pešice, jahačima i raznim kolima. Poneka stroga ledi ih je namršteno gledala, a mnogi muškarci su prosto pucali od zavisti kada je Šejn stavio svoju ruku preko nagih ramena lepe Rini.

Danas je u Šamroku bio vašar. On se održavao svake dve nedelje. Tog dana u gradu je uvek bila velika gužva.

Sa svih strana sveta bili su došli prodavci i kupci tako se moglo nabaviti i ono čega nema u običnim prodavnicama.

Rini je kupila narandže, paprike, razne začine i jednog živog ćurana. Tešku pticu stavili su u jedan džak koji je Šejn uzeo i stavio preko ramena.

– Da li ću morati još i da ga zakoljem? – šalio se Šejn.

Rini se smejala.

– Ne brini – kazala je. – On je namenjen za rasplod, a kada dođe vreme da se nađe u loncu o tome će se pobrinuti ledi Voring.

– Ti znači radiš kao kućna pomoćnica, Rini? – upitao je Šejn dok su koračali dalje. – Ili pak ne želiš da odgovoriš ni na jedno moje pitanje?

– Hoću da odgovorim – kazala je ona. – Ako treba i odmah. Samo, mislim da sada nije pravi trenutak za to. Pazi Šejn, zaboga! Može se desiti da imamo nekih neprilika.

Stigli su na kraj pijace i ponovo su skrenuli u usku ulicu iz koje su došli kada su se sreli.

Šejn je i slutio da to nije bilo slučajno jer je ulica bila pusta a i štala nije bila baš najbolja. Nju je Šejn izabrao samo zato što je bila prva na koju je naišao. Služavka jedne bogate kuće bi u normalnim okolnostima morala da se kreće nekim drugim putem. Znači, tu nećeš ima!

I sada su njih dvoje bili jedini u ulici. Šejn nije primetio ništa što bi moglo da ukaže na opasnost.

– Zar ti vidiš duhove? – upitao je on. – Šta je s tobom?

– Možda ćemo imati sreće – odgovorila je ona uzbuđeno. – Bi- lo bi dobro ako sam se prevarila.

– Koga se ti plašiš?

– To je u neakvoj vezi sa pričom koju hoću da ti ispričam – objasnila mu je ona. – Nadam se da ću za to imati priliku.

Prošli su pored štale za iznajmljivanje i čuvanje konja. Stari konjušar je hrkao u jednoj stolici za ljuljanje. Između njegovih nogu nalazila se poluprazna boca viskija.

– Ti, znači, imaš nekih neprilika – promrmljao je Šejn. – Hoćeš li već jednom da progovoriš?

Ona ga je pogledala preko ramena.

Nigde nije bilo nekog neprijatelja.

Šejn se iscerio.

– Šta se to s tobom dešava, Rini? Kao da ti se nešto priviđa? Čini mi se da nisi više ona Rini koju ja poznajem!

– Bilo je na pijaci i ljudi koje dosad nikada nisam videla – odvratila je ona nervozno. – Do đavola Šejne, pa ti mi moraš već verovati. Nemoj misliti da izbegavam odgovor. Samo sada nemam vremena da ti sve objasnim. Neko je pošao u poteru za mnom. Ili pak ne želiš da mi pomogneš?

– Kako možeš da pomisliš da ću te ostaviti na cedilu, Rini? Učinilo mi se za trenutak da nešto želiš da sakriješ od mene.

– Žao mi je, Šejne. ali, ja sam tebe videla kada si projahao pored kuće ledi Voring. Onda nisam znala da se u Šamroku nalaze nitkovi koji su krenuli u lov na mene. Nešto mi je ipak bilo sumnjivo!

– I, pomislila si da ja mogu da te zaštitim, zar ne?

– To je tačno. Ja sam skoro trčala za tobom. Ali, stvarno sam morala na pijacu. Zar mi ne veruješ?

– Sve je u redu, Rini. To više nije važno. A ti si sada u sigurnim rukama.

– Nisam baš sigurna da je tako, Šejne. Videla sam ta lica u gomili ljudi. Naravno, mogla sam i da se prevarim.

– Pa dobro – smirivao ju je Šejn. – Od koga ti bežiš? Da nisi nekog ubila.

– Ima nekih ljudi koji tvrde da jesam.

– Ali ti nisi kriva, zar ne?

– Zar sumnjaš u to?

– Još nisam čuo tvoju priču.

– Kazaću ti sve.

– I onda očekuješ da te ja štitim?

– Ja te molim da bude tako.

On je ćutao. U džaku na njegovim leđima ćuran je mahao krlima i pokušavao da se oslobodi i pobegne.

– Izgleda da jedva čeka da dođe do svojih budućih devojaka – šalio se Šejn pokušavajući da skrene razgovor. Pretpostavljao je da je ona verovatno opljačkala nekog bogatog čoveka koji je sada krenuo u poteru za njom. Tako nešto se često dešava i Šejnu su bile poznate takve priče.

– Raspisana je nagrada za onog ko me uhvati, Šejne – rekla je Rini. – Šta misliš, koliko vredim?

– Jedan milion – odgovorio je on i iscerio se.

– Šala ti nije uspela – ciknula je ona uvređeno. – Radi se o 5.000 dolara.

– Mrtvu ili živu?

– I jedno i drugo.

– Onda si sigurno nekog ubila, zar ne?

– Ne, dođavola. Kasnije ću ti sve objasniti. Čim stignemo u kuću ledi Voring.

Stigli su do kraja grada. Pred njima se nalazila bela kuća između starih hrastova udaljena oko četvrtinu milje.

Šejn je taman hteo da kaže nešto lepo kada su se iza njih pojavila tri čoveka.

– Stanite i budite mirni! – viknuo je jedan od njih. – Revolveri se već nalaze u našim rukama.

Šejn se polako okrenuo nazad. Još uvek je u levoj ruci držao džak sa ćuranom. Desna ruka bila je prebačena preko ramena lepe Rini.

Trojica nitkova su izgledali zastrašujuće. To su bili oni od mršavih, opasnih tipova koji neverovatno brzo barataju oružjem. Šejn je poznavao tu vrstu ubica.

– To su oni – rekla je Rini. – Ja se maločas na pijaci nisam prevarila, Šejne. Njih trojica su iz Santa Fe. Došli su ovamo da zarade 5.000 dolara.

Tri revolveraša se isceriše.

– U međuvremenu je nagrada povećana za još 1.000 dolara, Rini – rekao je čovek koji se nalazio u sredini. – Stvari se menjaju. Međutim, njemu par novčanica ništa ne znači.

Opasni tipovi su dobro zagledali Šejna ali nisu obraćali posebnu pažnju na njega pošto se desna ruka visokog čoveka nalazila na ramenu devojke.

– Vi želite da uhapsite moju prijateljicu, zar ne? – upitao je Šejn mirno.

Njih trojica su ga pogledali tako kao da su sumnjali u njegov zdrav razum.

– Zar ti misliš da smo ovamo došli da beremo kruške? Pusti je sada, mister. Ja ti preporučujem da se ne mešaš u ovu stvar. Tvoja prijateljica je ubica. Ona je usmrtila jednog od sinova Džeremi Grirsona. Zbog toga će posetiti na vešalima, Šejne.

– Ja nisam ubila Džimija! – ciknula je Rini. – Vi sasvim dobro znate to, momci. Svako u gradu Santa Fe to zna, samo je Grirsonovo društvo izmislio tu lažnu priču i pošto je on tako moćan i bogat pokušava da se osveti na nekom ko nije kriv.

Njih trojica su se iscerili. To što je Rini rekla nije na njih ostavilo nikakav utisak.

– Nas interesuje nagrada, Rini – rekao je onaj nitkov koji se nalazio u sredini. – Sve ostalo otpada.

Ćuran se uznemirio u džaku. Šejn je pomislio na to da ti tipovi već znaju njegovo ime i da su sigurno saznali koliko on može biti opasan.

– Budi miran, staro momče! – rekao je Šejn i prodrmao džak. Istovremeno je jače pritisnuo svoj prst na koži Rine. To je trebalo da bude neki znak za nju. Samo da li je ona razumela šta on želi da joj kaže.

– Bolje je ako se predamo, Rini – reče on. – Protiv tri revolvera čije su cevi uperene u nas mi stvarno ne možemo ništa da uradimo.

– Odlično, Šejne – pohvalio ga je vođa nitkova. – Dakle, Rini! Čula si. Tvoj prijatelj je već shvatio da je bolje da se predate. Dođi

sada kod nas. Tvoj prijatelj će biti tako dobar da otkopča svoj pojas za revolvere. To je samo radi sigurnosti, Šejne. U tom slučaju nemaš čega da se bojiš. Dakle, bićeš bez brige.

– Možda ćeš biti izvedena pred sud – rekao je jedan od dvojice ostalih nitkova. – Može se desiti da stari Grirson zatraži pomilovanje za tebe.

I Šejn je pomislio na to. Možda će neko želeti da se pokaže kao veliki dobrotvor i spasitelj onih koji su posrnuli. Ali, to se u ovom slučaju svakako neće dogoditi!

– Čula si, Rini – rekao je Šejn. – Kreni mirno prema njima. Blizu su. Nema čega da se plašiš.

Odgurnuo ju je nežno od sebe. I, ona ga je, izgleda, razumela. Stvarno je bila neka divlja mačka, osetila je da će se nešto dogoditi. Prišla je revolverašima.

Šejn je još uvek mirno stajao. A šta drugo i može da uradi?

– Onda je sada sve u redu – kazao je on. – Ja nemam nameru da se mešam u to.

– Ti si kukavica, Šejne! – ciknula je Rini. – Nisam očekivala da ćeš me ostaviti na cedilu!

– Šta tu može da se učini? – upitao je Šejn i slegao ramenima. – Ja ipak nisam samoubica, Rini.

– Ti si izgleda pametan čovek, Šejne – reče vođa trojice nitkova. – Uprkos tome mi ipak želimo da te sačuvamo od toga da kreneš krivim putem i učiniš nešto što nama ne odgovara. Otkopčaj pojas i beži kud te noge nose! Idi ulicom sve dok te mi vidimo. A posle toga je najbolje za tebe da zaboraviš ono što si ovde video. Ako te još jednom vidimo u našoj blizini mi ćemo te ubiti dok si okom trepnuo.

– To je u redu – odvrati Šejn. – Skinuću pojas za revolvere. Ali, dozvolite mi da prethodno ostavim svoj džak.

– Dobro, ali priđi malo bliže!

Šejn je prebacivao polako džak preko ramena i išao napred.

– Prokleta ptičurina – stenjao je on – mora da je teška bar tri-deset funti. Taj...

A onda su trojica nitkova bili iznenađeni kao da im je munja zaslepila oči.

Džak sa ćuranom poleteo je prema njima kao da ga je sam đavo zavitlao.

Velika ptica se uplašila od ovog iznenadnog leta kroz vazduh i pokušala da se nekako oslobodi džaka.

Trojica nitkova su reagovali tako kako bi svaki čovek na ovom svetu.

Povukli su se nazad i podigli svoje revolvere uvis. Međutim, nisu pucali. Verovatno zbog toga što nisu hteli da uznemire građane ovog mesta.

To je Šejn slutio, ali mora pokušati da ostvari ono što je naučio!

Džak je pogodio posred lica onoga nitkova koji je govorio i on ga je udarao svojim revolverom slobodnom levom rukom.

Šejn je potrčao munjevito iza džaka i njegove pesnice su sada

sevale kao munje. Prvog čoveka je pogodio u bradu, drugi je dobio dva udarca u stomak, a treći je osetio na svojoj glavi cev Šejnovog revolvera.

To se dogodilo tako brzo da oko skoro nije moglo da prati šta se tu dešava.

Trojica nitkova ležali su kao klade na zemlji.

Rini se pobrinula da ćuran ne pobegne. On je već bio promolio svoj dugački vrat kroz otvor džaka.

Šejn je pokupio oružje trojice, ispraznio ga i stavio municiju u džak.

Nitkovi su ga zbunjeno gledali. Čučali su i klečali ne verujući da se tako nešto moglo dogoditi.

– Mogao bih sada da vas predam šerifu – rekao je Šejn. – Ovo što ste vi ovde učinili je pokušaj otmice. Za to se odleži nekoliko godina u zatvoru. Ali ja ću vam pružiti priliku da se spasite. Gubite se odavde i pobrinite se da što pre uhvatite maglu iz ovog grada. Osim toga, ne pokušavajte da još jednom uradite ovo što ste pokušali. Ova žena je pod mojom zaštitom. Znaete ko sam i uverili ste se kakav sam. Neću dozvoliti da je napadaju kojekakvi kućkinci sinovi.

– Ona je ubica! – dahtao je čovek koji je celo vreme vodio glavnu reč.

Šejn ga je pogledao i namrštitio se.

– Sklanjajte mi se s očiju, ili će biti još batina! – viknuo je on. – A ako do toga dođe onda ćete vi imati muke da pokupite svoje kosti.

– Kajaćeš se zbog ovoga, Šejne!

Šejn je vratio revolver u futrolu i prišao nitkovu.

Sada su se sva trojica uspravili. Ali ne da poslušaju njegov savet i nestanu odavde nego da se s njim tuku i vrate Šejnu milo za drago.

Bolje je bilo da to nisu pokušali.

Šejnove pesnice su letele kroz vazduh kao munje sa oblačnog neba. Naravno, on nije želeo teže da povredi trojicu nitkova ili pak da nekom polomi kosti. Oni za njega više nisu bili nikakva opasnost.

Samo ih je dobro izudarao. Povukli su se vrlo brzo.

Rini je bila oduševljeni gledalac i stalno je bodrila Šejna. Njemu se to doduše nije dopalo ali je imao razumevanje za to što je bila malo nestašna.

On je uzeo džak sa ćuranom kao da se nije ništa dogodilo. Trojica nitkova odšunjali su se odatle kao išibani psi.

– Eto, najzad ćemo odneti gospođi Voring ćurana i ostalo što si kupila – reče on veselo. – Zna li ona da tebe traže?

Rini odmahnu glavom. Sada je već imala snage da se osmehne.

– Ledi i ne zna moje pravo ime – odgovorila je ona. – Ja sam za nju Rita Daglas.

– A zakon te ne goni?

– Grirsonova privatna osveta! Ti sigurno znaš da tako nešto

postoji. To se sve radi tajno. Zakon tu ne može ništa da učini. Osim ako postoje nepobitni dokazi, a njih nikada nije bilo.

– Da, znam da postoje takve stvari, Rini. Nego, kaži mi iskreno da li si ti stvarno ubila Džimija Grirsona?

– Bila je to samoodbrana – odgovorila je ona. – Tako je i sud zaključio.

– A ipak si morala da bežiš iz Santa Fe?

– Tamo me ne bi ostavili na miru nijednog trenutka. Sudija Džeferson mi je savetovao da odem, jer on ne može zauvek da me štiti. A nije teško da neko nestane bez traga i glasa kao da ga je zemlja progutala. Niko živ ne bi mogao da dokaže nešto protiv tih Grirsonovih.

– Znači da te ta trojica lupeža ne bi vratili živu u Santa Fe? – upitao je Šejn.

– Sasvim je sigurno da ne bi. Negde bi me ubili i uklonili sve tragove moga nestanka. Sva sreća što si se ti našao pored mene, Šejne. Znam još od onda da si ti neustrašiv borac. Dugo se pričalo o tebi kada si sredio Šekltonovu bandu.

– To nije bilo teško.

– Meni ne možeš da kažeš tako nešto. Uverila sam se da si ti opasniji nego što sam mislila. Hoćeš li mi i dalje pomagati, Šejne?

– Ako se mora – reče on. – Znaš, ja sam ovde samo u prolazu i imam neke druge planove.

Stigli su do hrastove šumice u kojoj se nalazila gospodina kuća.

Rini je stala i spustila korpu.

– Ja ovde ne mogu ostati, Šejne – rekla je ona i zagrlila ga strasno. – Ti to sigurno razumeš. Preko tih lupeža će se uskoro saznati gde se nalazim. A ubice neće dozvoliti sebi takav luksuz da ih dugo čekam. Mnogi ljudi su ubijeni za čije učenjene glave je raspisana mnogo manja suma novca.

Novac za učenjene ljudske glave za kojima su raspisane poternice! Šejn se trgao i setio se zadatka koji je dobio od Sedme brigade. Bila je to jedna čudovišna priča o lovcima na ljudske glave. Ali, da bi stigao u osinje gnezdo potrebno mu je još dva dana jahanja. Njegov cilj je bio da stigne na teritoriju Oklahome. Nije znao šta ga tamo čeka. Da se pojavi u pratnji jedne žene nije bilo baš preporučljivo. Pogotovu što se radilo o jednoj tako rasnoj lepotici kakva je bila Rini. Međutim, nije mogao tako jednostavno da je ostavi.

U Šamroku će se brzo pronaći vest da je ona u gradu. Neće joj pomoći ni njeno lažno ime.

– Moraš me povesti sa sobom, Šejne – molila je ona. Pripila se uz njega i zagrlila ga.

Bilo mu je žao devojke, ali naravno tu je bilo i nešto drugo!

– Dobro, povešću te sa sobom. Negde ćemo naći neki siguran kutak za tebe.

– Oh, Šejne!

A onda su se spustili na mekanu mahovinu između žbunova.

Na pijaci je zavladao mir. Podne je i velika vrućina nije bila pogodna za prodaju i kupovinu. Ljudi su se povukli u hladovinu. Trojica lupeža koji su napali Rini i Šejna kuvali su se od besa. Smišljali su kako da se osvete. Uzeli su revolvere iz svog prtljaga kako niko ne bi primetio da su razoružani. Obukli su druge košulje i očistili svoje prljave pantalone. Sada niko neće primetiti šta su doživeli. Na njihovim licima nije bilo tragova udaraca, ali su po celom telu imali plave natekline i bolelo ih je toliko da su jedva uspevali da stoje na nogama.

Prvo što im je bilo potrebno bila je neka tečnost kojom će ublažiti svoje poniženje što ih je tako gadno pretukao jedan jedini čovek. Nisu ni primetili da ih neko od gostiju uporno posmatra.

To je bio Blek Džek Hanter. On je bio jedan od onih koji su došli sa dalekog zapada i imao je poseban osećaj za to da uoči gde se može zgrabiti. Već je bio nešto čuo o tome kako je prošao Grirsonov sin i da je posle toga gazda moćnog klana obećao veliku nagradu za glavu neke žene.

Bilo je to još pre pola godine i Blek Džek Hanter je zaboravio. Ali, sada je ponovo sve tu ispred njega. On je namirisao neke đavolski dobre tragove. U stvari on se ovde nalazio samo u prolazu kao i Šejn i hteo je da odjaše u Oklahomu, naravno iz sasvim drugih razloga nego Šejn.

Blek Džek Hanter se nalazio u bekstvu. I našao je nekog pouzdanog tipa koji mu je obezbedio jako sigurno mesto gde će se za izvesno vreme pritajiti. Naravno da za to mora da mu plati izvesnu sumu u gotovom novcu.

To je nedostajalo Blek Džek Hanteru i on je zato krenuo na put u nadi da će upecati neku krupnu ribu.

Eto, sada mu se sreća osmehnula. On će strpati taj novac za učenjenu ženu u svoj džep, u to nije sumnjao nijednog trenutka. Ta tri tipa su krenuli pogrešnim putem.

Nije bilo potrebno da dugo sluša njihov razgovor da bi doznao šta se dogodilo. Čuo je glas jednog od njih trojice: „Mi moramo to da završimo najkasnije večeras, jer će ta ptičica odlepršati krilima i odleteti u nepoznatom pravcu, a onda ćemo morati mesecima da je tražimo. Ili će nam je neko ispred nosa zgrabiti.“

Blek Džek Hanter dalje nije slušao. Bilo mu je jasno da će on sam kao od šale uspeti da likvidira tu devojkicu i Šejna. Sa nekoliko kugli kako on to obično radi.

Samo nekoliko minuta kasnije našao se na izlazu iz grada. Prividno mirno koraćao je prema kući koja se nalazila na bregu među hrastovima.

Naravno, nije imao nameru da priđe bliže kući. Sakriće se u žbunju i najpre osmotriti sve unaokolo.

Išao je napred bez ikakvog šuma. A onda, grom i pakao! Stao je kao ukopan kada je ispred sebe na nekoliko koraka na tepihu od mahovine ugledao ono dvoje koje je tražio.

Uzdahnuo je.

Da se radi o jednoj tako lepoj devojci! Ti nitkovi u salunu nisu

o tome ništa pričali. Čuo je samo reći „to đubre“, „ta nevaljalica“ i slično.

Sada je uvideo da je to nešto sasvim drugo i da bi ta lepa žena mogla korisno da se upotrebi.

Pogledao je Rini i zastao. Tako lepo žensko telo nikada u životu nije video.

Da li da je ubije?

Ne, to bi bila velika šteta!

Jedna druga misao prošla je kroz njegovu glavu. Biće dovoljno ako ubije samo muškarca! A onda je ta žena njegova i moći će da radi s njom šta god želi, sve dok ne dobije novac iz Santa Fe.

Razmišljao je možda samo jednu sekundu. Ali i to je bilo mnogo. Kada je izvukao revolver iz futrole, Šejn je već reagovao.

Odgurnuo je grubo Rini od sebe. Ona još i nije bila primetila ubicu. Vratio ju je iz njenih snova. Uplašila se smrtno.

Šejn se već bacio na stranu i stigao do svog pojasa za revolvere koji je bio nešto dalje na mahovini. Ostaviti ga daleko od sebe bila je neopreznost koja mu se retko dešavala.

Revolver ubice je prasnuo.

Šejn je osetio udarac u rame. Kao da ga je neko udario bičem. Riknuo je i pravio se da je teško pogođen.

Međutim, taj lupez se nije dao tako lako prevariti. On je bio jedan od onih koji uvek idu na sigurno.

Sada se već ponovo oglasio njegov revolver, ali se Šejn već bio bacio ustranu. Kotrljao se po tlu i naslepo opali u pravcu gde se pušio dim iz revolvera ubice.

Sada je Blek Džek bio taj koji je riknuo.

Posrnuo je, ali je ipak uspeo da krene prema Šejnu. Pri tom je ispalio i ostale metke iz revolvera, ali je promašio.

Zatim se nagnuo napred i polako pao na zemlju.

Šejn je skočio do njega i okrenuo ga na leđa.

Blek Džek ga je gledao začuđeno. Kao da nije verovao u ono što se dogodilo. Nije mogao da shvati da je izgubio. Smrt ga je zgrabila u svoje naručje i više ga neće pustiti iz svojih ruku.

– Jesi li ti jedan od one grupe iz Santa Fe? – upitao je Šejn.

– Ne, nisam. Ja sam samo hteo... hteo sam samo u... u Čeritika...

Nije mogao dalje. Njegove oči su se ukočile i Šejn je spustio njegove očne kapke.

Rini je već bila obukla haljinu.

– Obuci se, dragi – rekla je ona. – Ledi Voring već može da se pojavi ovde. Ona ne treba da zna šta se među nama dogodilo. Ispričaj joj nešto drugo. Ona to neće razumeti. Recimo da sam ja tvoja verenica. Onda ću imati objašnjenje zašto odlazim.

Šejn se brzo obukao.

– Zar stvarno imaš tako mekano srce, Rini? Da li ti je žao te stare ledi?

Rini je klimnula glavom. Bila je tužna. U njenim očima pojavile su se suze. Sada je upoznao tu vatrenu, veselu devojkicu.

– Da, Šejne – rekla je. – Žao mi je. Uvek bih ostala pored nje. Ona mi je bila kao majka koju nikada nisam upoznala.

– Oprezno ćemo ispričati sve i pokušaćemo da je poštedimo bilo kakvog uzbuđenja. Ali, reći ćemo joj istinu. Zar to nije pravi put?

Ona je odmahнула glavom.

– Ne, ja to ne želim, Šejne. Ja joj neću reći istinu. Možda bih je time uvredila.

– To se neće dogoditi, Rini – čuo se neki duboki glas između drveća. – Ja znam sve. Poznata mi je ta užasna priča o tebi. Nije potrebno da mi je ponavljaš, dete moje.

Prišla je mladoj Rini i zagrlila je.

– Nemoj sebe da prekorevaš što mi nisi rekla tvoje pravo ime, Rini Bokarela – rekla je ona. – I nemoj da me grdiš što sam se ras-pitivala o tebi. Ja sam radoznala žena. Ranije sam volela da uho-dim ljude i otkrivam njihove tajne. To mi je bio posao. Sada u sta-rosti bilo je dovoljno da pošaljem nekoliko pisama i da dobijem odgovore. Moraš mi oprostiti što ti to nisam rekla.

Okrenula se prema Šejnu.

– Vi morate sada da se brinete o Rini, prijatelju – rekla je.

Šejn je klimnuo glavom.

– Vi dobro poznajete ljude, madam – osmehnuo se on.

– U pravu ste, mladi čoveče – kazala je. – Znam ja ponešto i o vama, a da mi to niko nije ispričao. Ali, ne brinite. Od mene niko ništa neće saznati.

– Morate znati da sam ja lovac na ucenjene ljudske glave, ma-dam.

Njene oči su sevnule. Videlo se odmah da mu ne veruje.

– To sam i pomislila – reče osmehnuvši se. – Ali sigurno niste od ove vrste kao što je ovaj ovde.

Pogledala je u mrtvog čoveka.

– Ne brinite ništa, madam – rekao je Šejn. – Rini će kod mene biti u najboljim rukama. Ili vi mislite da postoji neko drugo reše-nje da Rini nađe svoju sigurnost?

– Razmišljala sam o tome – odgovorila je ona. – Nije mi palo na pamet ništa razumno. Predlažem da najpre odjašete u Oklaho-mu. Zatim ćete videti šta ćete uraditi dalje. Važno je da ona sada nestane odavde, a ostalo će ići samo po sebi.

– Nadam se, madam.

– Ja ću sada obavestiti šerifa – rekla je. – To je odličan nosilac zvezde. Odaću mu i našu tajnu. Zbog toga ne treba ništa da brine-te.

– Nadam seda će biti tako, madam.

Ledi je potapšala, lepu Rini po ramenu. Zatim je pogledala u džak sa ćuranom i nasmejala se radosno.

– Izabrala si jednog tako gordog momka, Rini – rekla je ona. – Taj će se sigurno pobrinuti da potomstvo u mom dvorištu bude ve-liko. Odnosite njega i ono što si kupila u dvorište. Mrtav čovek će ostati ovde dok dođe Džon Mortimer.

Kratkim, ali energičnim koracima krenula je ona. Njena seda kosa lelujala se na vetru.

– Ledi je divna – reče Šejn. – Sada mi je sve jasno, Rini. Da sam na tvom mestu i meni bi bilo žao da odem odavde.

Rini se već bila smirila.

– Što se mora, to se mora – reče ona. Zagladila je svoju kosu i podigla korpu. On je uzeo džak sa ćuranom i krenuli su prema kući kroz šumicu.

– Nisam znao da je ona ranije bila uhoda – pravdala se Rini. – Nikada mi o svojoj prošlosti nije pričala.

– A i ti sigurno nisi rekla gde si bila i šta si radila dosad. Nemoj time da mučiš svoju lepu glavu, Rini. Moramo razmisliti o onome što nas čeka. Da budem iskren, mislim da nam se loše piše.

– Da li sam ja neki teret koji ti sada visi o vratu?

– To ćemo tek videti, Rini.

– Da li si ti stvarno lovac na ucenjene ljudske glave, Šejne? U stvari, to su ubice. Samo, oni se za ubijanje ne kažnjavaju nego dobijaju nagradu. Da li sam u pravu, Šejne?

– Jesi, Rini.

Stigli su do kuće. Šejn je pustio ćurana iz džaka na jednu ograđenu livadu gde se nalazilo mnogo pernate živine.

Kada se Šejn vratio nazad u kuću našao je Rini u jednoj velikoj prostranoj kuhinji. Punila je dve čaše viskijem.

Pili su u početku bez reči.

– To što želiš da me zaštitish je jedna izvanredna stvar, Šejne – rekla je Rini posle izvesnog vremena. – Ali, ja ne zahtevam to od tebe. To ne bi moglo da se traži ni od koga na ovom svetu. Razmislila sam. Natovariću ti poteru na vrat. Možda nećemo imati toliko sreće kao danas.

Zagrlio ju je i poljubio.

– Ne brini ti o tome – rekao je on nežno. – Naći ćemo već neki izlaz.

– U Oklahomi?

– Za početak, da.

– A kasnije?

– Ne znam, Rini. Sve će teći onako kako mora. Prepustimo vremenu da nam kaže šta će se dogoditi.

Opet su se poljubili. Izgleda da su se izvanredno slagali. Divan par! Šejnu je bilo jasno da je na putu da se zaista ozbiljno zaljubi. Međutim, pokušavao je da se brani od toga, jer nije želeo da se zauvek veže za jednu ženu. Jednom se to dogodilo i nije se dobro završilo. To on neće nikada zaboraviti.

Ne, ne sme se zaljubiti. Ali će zato svim svojim snagama pokušati da se brine o Rini i da je zaštiti, makar ga to koštalo života. Zadatak Sedme brigade će malo pričekati.

Po Šejnovom mišljenju to i nije bio neki težak zadatak. Radilo se o jednom šerifu na koga se sumnjalo da zloupotrebljava svoj položaj i bavi se lovom na ucenjene ljudske glave. Njegovo ime je Henk Helman, a gnezdo u kome je živio zvalo se Velington. To mesto nije bilo ucrtano na karti ali je imalo svog sopstvenog šerifa koji je izabran po svim zakonskim propisima kako je Šejn pročitao u aktima.

Iz Velingtona je dolazilo neobično mnogo zahteva za premije

sa velikim sumama novca. Čudno je bilo i to da baš najokoreliji banditi navrate u to mesto i tu budu ubijeni. Primetilo se da je breg čizama na kome se sahranjuju ljudi neobično veliki. A to su većinom bili ozloglašeni banditi kojima se nije pružila prilika da budu izvedeni pred sud.

A onda su ljudi počeli da sumnjaju da to sve nisu samo banditi! Javljeno je Sedmoj brigadi da su tu sahranjeni i neki za kojima nije bila raspisana poternica, a bili su stranci koji su došli u ovaj grad.

Šejn je dobio zadatak da ispita šta to radi taj misteriozni šerif, lovac na ljudske glave.

Možda će usput dobiti sva objašnjenja koja se nalaze u njegovom nalogu. To je zaista moguće. Pukovnik Karington, jedan od vođa Sedme brigade, smatrao je da ne treba odavati tajnu posebnih naloga, naročito ne treba davati pojedinosti koje mogu biti nezgodne i mogu opteretiti čoveka koji je dobio zadatak.

Šejn se nije slagao baš sasvim sa tim metodama njegovih šefova. Nije bio mišljenja da su one pogrešne, ali je ponekad opsovao. Ti lovci na učenjene ljudske glave ga stalno muče, ali sada je najvažnija bila Rini. Valjda će mu nešto pasti na pamet.

Njegove ruke su klizile preko lanenog platna ispod koga se nalazila samo njena gola koža.

– Ti si jedan jako dobar momak, Šejne – šaputala je ona nežno. – Znaš li da sam se u tebe zaljubila još pre dve godine? Ali ti nisi obratio pažnju na mene. Zar sam bila suviše mlada za tebe?

– U to vreme sam imao mnogo toga u glavi. Brige, zadaci koje treba rešiti!

– Šta je bilo s njom?

– Ne znam. Već sam je zaboravio.

– Da li si imao mnogo žena, Šejne?

– Kao i svi ostali muškarci.

– Lažove!

Nasmejali su se oboje. A napolju su se začuli zvuci koji su ličili na topot konjskih kopita. Stara ledi i šerif približavali su se jednoj čezi. Rini i Šejn su videli kroz prozor kako snažni šerif pomaže staroj ledi da izađe iz vozila.

Šerif i Šejn su se pozdravili kratko i jasno. Ledi nije govorila mnogo.

Šejn i Rini su ispričali kakva je to pucnjava bila i kazali su šerifu da su prethodno i nitkovi iz Santa Fe pokušali da se domognu njihovih glava i pošalju ih na onaj svet.

– Da li želite da preduzmemo nešto protiv one trojice? – upitao je šerif Mortimer.

– Radije ne bismo – odvrati Šejn. – Time bi se samo podigla nepotrebna prašina. Najvažnije je da Rini i ja što pre nestanemo iz ove oblasti.

– Ja bih vas, na žalost, obavezao na to, Šejne – reče šerif. – To je sramota, ali ja mis Bokarela ne mogu stalno da štitim. Čak i da je smestim u svoj zatvor. Najgore je to što su mi ruke vezane. Zakon ne može da preduzme ništa protiv onih koji su dali zadatak jer nema dokaza.

– Jednog dana i taj Grirson će naići na pravog majstora – tvrdio je Šejn. – Ne treba da brinemo za to. Uskoro će Grirsona mnogi udariti po prstima i on će morati da povuče svoje kandže.

– Mislite li na nešto određeno, Šejne? – upitao je šerif.

– Mislim samo na pobedu zakonitosti – odgovori Šejn.

– Nadam se da ste u pravu – promrmlja šerif. – A šta dalje nameravate?

– Još ovog časa otići ću iz grada sa Rini, šerife. Na taj način imamo mnogo više izgleda da bez ikakvog traga stignemo onamo u Oklahomu. Sta nam vi kažete?

– Najbolje da jašete najpre u Fort Sil ili Fort Reno – posavetovao ih je šerif. – Zatim odatle nastavite da ješete na istok. Kroz zemlju Čiroki Indijanaca. Oni su vrlo mirni ljudi i izvesno vreme možete naći skrovište kod njih.

– Čuo sam za to – reče Šejn. – Mislim da ste nam dali dobar savet, šerife.

– Između Red Rivera nalazi se nekoliko malih gradova – objašnjavao je Mortimer. – Tamo ima malo belih ljudi. A tamo lutaju i raznorazni lupeži koji su pobjegli od zakona. U Velingtonu postoji šerif, Henk Helman. Ljudi tvrde da je on lovac na ucenjene ljudske glave i da mu je to glavni izvor zarade.

– Sada znam na koga mogu da se oslonim ako zagusti, šerife.

– Razmislite, Šejne!

– Da li vama ime Čeriti nešto znači, šerife? – upitao je Šejn.

– Sigurno mislite na Čeriti-kanjon, Šejne.

– Moguće je da je to tako kako vi kažete, Mortimere. Možda se zaista radi o nekom kanjonu.

– Zašto to pitate, Šejne?

Šejn je morao brzo da izmisli neku priču. Nije imao nameru da kaže odakle je saznao za naziv tog gnezda.

– Ne znam da objasnim zašto – rekao je on. – Ali pre nekoliko dana sam igrao poker i jedan od igrača je rekao da je tamo našao zlato. Ja samo pitam, nije mi stalo do zlata.

– Stvarno postoji Čeriti-kanjon – objasnila je ledi Voring. – Tamo se ranije nalazio meksikanski manastir za kaluđerice. Posle rata sa Meksikancima ta zgrada je skoro opustela. Koliko ja znam tamo se uselila neka verska sekta. Neka vrsta kaluđerica kao kod katolika. One sebe nazivaju milosrdne sestre. To je sve što ja znam. Zlata tamo sigurno nema. Možda ste pogrešno razumeli, verovatno se radi o nekom drugom kanjonu.

Šejn se nasmejao.

– I ja sam siguran da je tako kao što ste rekli, ledi Voring – rekao je on. – Te večeri sam dosta popio i sada ne znam zašto mi je palo na pamet da to pitam. Molim vas da me razumete!

– Desi se to i meni ponekad – tešila ga je ledi. – Ponekad to ima nekog značaja, ponekad ne. Palo mi je na pamet da vi hoćete da smestite Rini kod tih milosrdnih sestara. Ne znam kako ćete se odlučiti, mister Šejne, ali u svakom slučaju morate potražiti taj Čeriti-kanjon.

– Lepo ste vi to meni predložili – odvrati Šejn brzo. – Ali kako da ja nađem taj kanjon?

– Ako je tačno ono što sam ja čuo – brundao je šerif – taj kanjon nalazi se južno od Kanadiena. Tamo je sigurno nekada postojao jedan meksikanski manastir. Ništa drugo ne mogu da vam kažem. Možda ćete sve saznati od šerifa u Velingtonu.

– Pokušaću.

– Nećeš valjda da me smestiš u manastir? – rekla je Rini tužnim glasom. – To nikako nemoj da učiniš, dragi. Ja to ne želim. Radije bih da me ubiju!

– To bi bilo samo za izvesno vreme, Rini – rekao je Šejn. – A taj manastir još nismo ni našli. Možda on uopšte i ne postoji.

Ledi je slegla ramenima.

– I ja nisam sasvim sigurna u to – kazala je. – Morate se osloniti na to da će vam sreća biti naklonjena.

– Videćemo.

Ledi Voring se osmehnula. Šejn je osetio da stara ledi želi da on i Rini uspeju. Bila je stvarno simpatična žena.

– Onda pakuj svoje stvari, Rini! – rekao je Šejn.

– Odmah sada? – upitala je devojka.

– Što pre, to bolje.

– Bravo, Šejne! – uzviknula je ledi Voring oduševljeno. – Vi ste čovek koji zna šta hoće. Takve ljude sam uvek volela.

– Šta da uzmem? – upitala je Rini.

– Obuci muško odelo, ako ga imaš, ako ne kupićemo ga u prodavnici.

– Novac ćeš dobiti od mene, Rini – rekla je ledi Voring. – A sada kreni već jednom, dete moje. Mislim da će biti dobro ako što pre odeš iz ove oblasti.

– Samo neka se sve dobro završi – mrmljao je šerif.

Šejn je otpratio pogledom devojku. Pomislio je na to kako će on sam s njom provesti noć u divljini. Međutim, treba sačekati. Niko ne zna šta mu se sprema i da li će idući dan ugledati žutu glavu toplog sunca.

III

Simona Sent Kler je bila gola kada je otpratila Džordža Flina do vrata, a njena plava kosa se rasula niz njeno vitko telo. Na vratima, kada su se rastali ona ga je vatreno poljubila.

– Pogledaj me još jednom, Džordž! – prošaputala je ona nežno. – Misli na mene i gledaj da se što pre vratiš. Svaki sat kada tebe nema to je za mene večnost.

Džordž Flin se osmehnulo. Izgleda da je morao da uloži sve svoje snage da bi zadovoljio tu vatrenu ženu.

Ovog puta ga je upravnica lično odabrala. Dala mu je prednost između svih ostalih muškaraca ovde u kanjonu. Ali, sada je morao da se rastane s njom. Imao je važan zadatak i nije mogao da oстане. Znao je da je on najbolji od ostalih u kanjonu i da će ga upravnica manastira odabrati da provede noć s njom.

Rani sunčani zraci prodirali su kroz visoke, uzane prozore zgrade.

Bila je to zamisao Simone Sent Kler da ovu staru, oronulu zgradu obnovi i osveži. Sada je to nešto sasvim drugo. To je postala kuća koja dobro zarađuje.

Džordž Flin je bio ponosan što mu je Simona najzad pružila priliku i dala mu da on bude taj koji će izvršiti to što je ona name-
ravala.

Nije znao da je to njegov poslednji zagrljaj sa tom vešticom Simonom.

A ona je već znala kakav će biti kraj i smeškala se.

Flin je brisao rukom čelo. Osetio je želju da je ponovo baci na krevet.

– Molim te, Džordž, budi pametan. Važno je da ti što pre pre-
neseš poruku u Velington. Čovek za vezu je Vladimir Barovski. Po-
znaćeš ga po dugoj bradi i po nosu koji liči na krompir. Živi u jed-
noj maloj kućici na kraju severnog dela grada. Mislim da nije po-
trebno da ti još jednom objašnjavam. Kakav si ti odličan momak!

– Sutra ujutru biću na ovom pragu – obećao je on. – Jahaću
kao munja, Simona.

A onda se odvojio od njenog divnog tela i odmah izašao iz pro-
storije.

Simona se pojavila na jednom od prozora i mahnula sa osme-
hom Flinu koji je projahao kroz dvorište.

On se nasmejao i mahnuo, kao da je ceo svet bio njegov.

Nije znao da je to poslednji put da je držao ženu u svom na-
ručju.

Niko od tih ljudi nije znao da u svojim rukama nose poruku
koja znači smrt.

Često su se postavljala pitanja kako se niko od tih poslatih
ljudi nije vratio! Pretpostavljalo se da su uhvatili maglu.

Svako ko je odneo poruku, bio je mrtav čovek. Ljudi u kanjo-
nu to nisu znali. Osim Simone i milosrdnih sestara.

Simona se nasmejala kada je ugledala kako Džordž Flin tera
svoga konja u galop. Brzo, prebrzo. Čovek koji je s njom bio cele
noći u zagrljaju!

Kada je on pre pet meseci došao ovamo imao je puno novaca.
Deset hiljada dolara. Njihova cena bili su smrt i suze.

Džordž Flin je bio nemilosrdan i surov kada je napao banku u
Arkanzasu. Dva mrtva i tri ranjena čoveka i njega su čekala veša-
la.

Ako ga šerif Henk Helman upuca imaće u svojim rukama sav
njegov novac i još će dobiti 1500 dolara za njegovu učenjenu glavu.

Od toga je šerif dobro živeo. A i njegova ljubavnica Lupa i
njen otac Vladimir, taj okoreli stari šakal.

Kada je primio pismo od Džordža Flina već je znao o čemu se
radi. Ostalo se radilo vrlo hladnokrvno. Žrtve više nisu imale ni-
kakvu šansu.

Često se radilo o sasvim bezazlenim porukama koje su oni no-
sili. Međutim, ovog puta na papiru je stajalo:

DOLAZI DŽESI DŽEMS.

Džesi Džems! Oh, pa to, je krupna riba. Samo ako uspeju da je namame u svoju smrtonosnu klopku!

Ali, da li je zaista najtraženiji bandit Divljeg zapada odabrao Oklahomu za svoje skrovište?

Simona Sent Kler je bila sigurna u to. Dosad su sve vesti koje su slale njene uhode sa sve četiri strane sveta bile uvek tačne.

Džesi Džems! Čuveni Džesi Džems!

S njim bi se najpre trebalo poigrati kao sa Džordžom Flinom. Ona je bila nestrpljiva da sazna koliko dobar je u krevetu.

Ali, da li će on zagristi mamac? Kažu da je on jedan od najboljih vukova!

Treba samo da se pojavi ovde, a onda će se videti šta će se dogoditi.

Ovde u brdima postaraće se da on polako dobija neke sitne zadatke. Neće ni u snu primetiti kako sve više tone i kako odlazi u sigurnu smrt. Sve je to pripremljeno neobično vešto i tu promašaja nema. Čovek će nestati sa ovog sveta dok se okom trepne.

„ČERITI-KANJON“ pisalo je na jednoj drvenoj tabli crnim slovima.

Kada putnik naiđe ovamo pred njegovim očima pojaviće se crkva i stara manastirska zgrada. Tu i tamo videće žene u crnim odećama sa belim kapicama kako vredno rade. Ko bi mogao pomisliti da se ovde mogao sakriti neki ozloglašeni bandit?

Simona Sent Kler nije nikada napravila grešku!

IV

Šejn i Rini su jahali prema maloj farmi koja se nalazila u ne baš plodnoj dolini na kraju nekog predela obraslog trnovitim žbunjem u podnožju Čiroki-masiva gde se negde nalazi i Čeriti-kanjon.

Iz dimnjaka kuće koji je bio trošan i pomalo nakrivljen izlazio je dim koji se peo gore prema večernjem nebu. Dvoje jahača su bili udaljeni oko pola milje od male kuće, a već su osetili neki neobičan miris.

– Izgleda da neko sagoreva stajsko đubrivo – rekla je Rini. – Zar ćemo stvarno ići onamo, dragi?

– Ne samo da hoćemo, mi moramo otići na farmu. Gde bismo inače našli vode i hranu za konje? Naše zalihe hrane su već na izmaku.

– Mogli smo da poneseimo više, Šejne.

– Ni na kraj pameti mi nije palo da će to tako dugo trajati – rekao je on. – Mislio sam da ćemo naići na neko naselje. Sada, kako nam je, tako nam je.

– Prošli smo pored nekih mesta, ali ti nisi hteo da te neko vidi.

– To je bolje za nas. Šta ćeš lepše od toga? Vetar je duvao i sakrio naše tragove. Tako da sada možemo biti skoro sasvim sigurni da nas niko ne može naći.

– U pravu si – reče Rini. – Međutim, ne dopada mi se to da idemo u tu farmu sa neobičnim mirisom.

– Tu se peče viski – objasnio joj je Šejn. – Svakako nešto što će se kasnije zvati viski. To verovatno može oboriti i najjačeg čoveka. Ako je ukus takav kao što sam ga sada osetio po mirisu onda mi je već muka u stomaku!

– Onda nemoj da piješ.

– U svakom slučaju se mora okusiti da bi se znalo šta je to. To su tipovi koji te mame da zajedno s njima pijete njihov proizvod. Naljute se ako ih odbiješ.

– Onda ćeš piti, Šejne. Meni je najvažnije da ne pokvariš stomak.

Šejn se smejao.

– Neću umreti od toga ako srknem bar malo te tečnosti koja se ovde pravi!

– A šta oni rade sa tom đavolskom vodicom? Nije valjda da je sami popiju?

– Ne, prodaju je. A i sami piju, tu nema sumnje!

– Pa zar neko pije tečnost koja miriše na otrov?

– Ima ih koji su već navikli na to. Jaki momci kojima ta vodica ništa ne smeta. A naročito je vole divlje indijanske grupe koje zalutaju u ovaj pusti kraj. Za rakiju bi oni dali sve!

– Nisam sigurna, ali to je neka vrsta zlopila – kazala je Rini. – Ljudi se u stvari truju tom vatrenom vodicom, zar ne?

– Tu ništa ne može da se uradi – promrmljao je Šejn. – A ja nemam namere da tu mešam svoje prste.

Kada su stigli do farme nisu ugledali nikoga. Odveli su konje do pojila. Šejn je umio svoje lice i osvežio se hladnom vodom. Rini se takođe umila i zatim otresla prašinu iz svoje duge kose.

Iznenadili su se da ovde pored kuće nije bilo onog jakog mirisa koga su osetili u daljini. Možda ga je vetar nosio.

– Čekaj ovde! – rekao je Šejn. – Videću šta se ovde dešava. Najbolje je da se ti ne pojavljuješ, draga.

Očekivao je da će unutra biti više ljudi. Otvorio je vrata, i, ugledao je samo jednog čoveka srednje visine. Mršav, razbarušen, sa dugačkom kosom. Odeća mu je bila skoro sva u dronjcima i ličio je na nekog podivljalog ovna.

– Halo – javio se Šejn i čovek pored kazana se okrenuo. Njegove oči su bile crvene i za to nije bio kriv samo dim, već je on, izgleda, dosta probao svoj proizvod.

Šejn je ipak video da mora biti oprezan. Ispod te divlje brade skoro da nije mogao da primeti lice tog čoveka.

– Pete! Da li je moguće da si to ti, stari moj!

Stari čovek je obrisao čelo i zamislio se.

– Pa to si ti, Šejne, zar ne?

– Ja sam, Pete. Pogodio si. Samo bih te zamolio da izađeš napolje da se pozdravimo. I tebi će biti bolje na vazduhu.

Stari čovek ispustio je iz ruke limenu činiiju kojom je izbacivao ostatke onoga što se pretvaralo u alkohol. Krenuo je za Šejnom napolje.

Pet Penihok ipak nije bio pijan kako je na prvi pogled izgleda-

lo. Išao je uspravno prema pumpi i zamolio Šejna da izvuče malo vode. Podmetnuo je svoju sedu glavu i umivao se sve dok nije došao do vazduha.

– Šejne, staro momče! – uzviknuo je on. – Kakvo iznenađenje! Kakav te vetar doneo ovamo?

– Slučajnost, Pete. Nije mi ni na kraj pameti palo da si se ti nastanio na ovoj teritoriji.

– Jedino parče zemlje gde me niko neće uznemiravati – mumlao je Pet. – Kako si uopšte uspeo da me nađeš?

Šejn je pokazao prstom svoj nos.

– Miris odavde oseća se na nekoliko milja unaokolo.

– Kome miris smeta, ne mora da dođe ovamo.

Stari čovek je odnekud izvadio lulu koja je sigurno poticala još iz vremena građanskog rata. Izgleda da je tek sada primetio Rini koja je bila sela na jedno oboreno stablo.

– Šejne! – uzviknuo je Pet. – Pa ti si mi zaista doveo u posetu još nekog. I koliko ja vidim, to je đavolski lep gost. Čak i meni padaju na pamet neke misli, sinko.

Smejao se, dok je punio lulu duvanom. Šejn je strpljivo čekao. Pet Penihok je bio čovek čudne naravi i nije voleo da mu se postavljaju mnoga pitanja. Tek kada za to dođe vreme razgovor će teći kao bistri planinski potok.

Šejn ga je poslednji put sreo u Montani. U to vreme Pet se nalazio među kopačima zlata i pokušavao da pronađe žuti metal koji će mu doneti veliko bogatstvo. Na žalost, bio je jedan od onih koji nisu imali sreće. Šejn je znao nešto o njemu, ali ne sve. Bio je kao četrnaestogodišnjak kod Šošona-Indijanaca i armija ga je oslobodila. Navodno je još kao beba pri napadu Indijanaca odveden. To Pet nije znao. Pobegao je od kuće ljudi koji su ga usvojili i vratio se natrag u divljinu. Međutim, već je bio upoznao primamljivi miris civilizacije belih ljudi i ovde mu se život u divljini nije dopao. Otišao je.

Tada je počeo avanturistički život Peta Penihoka. Prihvatao je svaki posao koji mu se ponudi. U ratu je bio skaut u četi u kojoj se i Šejn nalazio i tu su se upoznali.

Iskreno rečeno Pet je bio jedna retka ptica. Ali, nije se moglo reći da je bandit. Uvek kao da se klatio na žici između onoga što je dozvoljeno i onoga što je zabranjeno.

– Ako se ne varam ti se sa devojkom nalaziš u bekstvu – promrmljao je on i izduvao prve dimove iz lule. – Ko bi inače jahao kroz ovu divljinu! Samo da bi se sakrio. Ali, to nije moja stvar. Sve dok me puste da ovde živim na miru meni je svejedno. Ovde sam našao svoj mir.

– I živiš od pečenja rakije na crno – primetio je Šejn. – To je zabranjeno i teško tebi ako ti naiđe maršal.

Pet se nasmejao i odmahnuo glavom.

– Nisi u pravu, sinko. Ovde je sve u redu. Ja sam od mog starog hobija stvorio jedan dobar posao. Ovo što ja ovde kuvam jeste osnovna supstanca, osnovni materijal od koga se pravi čuveni viski. Prodaje ga firma „DATSUN“ u Ostinu. Ovde ja kuvam u mom

đavolskom kazanu, oni odnose jednom mesečno, prečišćavaju i još nešto mu dodaju tako da dobija jako lep ukus pa ga čak i dame vole. Ti taj viski sigurno nisi okusio, Šejne, jer on se toči samo u najboljim restoranima i hotelima. Po ceni koju običan čovek nikada ne bi ni pomislio da plati. Sve to oni mogu da zahvale mom pronalasku, Šejne. Mom tajnom receptu.

– A zar oni sami ne mogu to da proizvedu, Pete?

– Pokušali su, ali tajnu nisu otkrili i zato redovno kupuju od mene ono što ja proizvodim.

– Da li su ti nudili novac da im prodaš recept?

– Jesu – odvratio je Pet. – Nudili su mi 5.000 dolara, ali ja sam rekao ne. Osetio sam da s tim novcem mogu da me navedu na trulu dasku. O ne, sinko moj. To ne dolazi u obzir.

Ustao je. Ispred Šejna se ispravilo njegovo mršavo, nisko telo sa lulom u zubima.

– Pogledaj me, Šejne. Pred tobom stoji čovek koji je prvi put u svom životu osetio da ga ljudi poštuju i koga ne odbacuju kao neko đubre. Pokazaću ti neke papire na kojima stoji „dragi ser“! Prosto da ne veruješ svojim očima, Šejne! Ja sam cenjen i poštovan čovek. Eto, dotle sam doterao, stari moj druže! Nikom ni na kraj pameti ne pada da pita da li sam ranije bio neka lutilica. Ovde ponekad prođe jedno lovačko društvo. Jedan od lovaca je Volter Dastin koji je jednom probao moj specijalitet. Odmah je kupio nekoliko boca. Izgleda da je osetio da se od toga može nešto napraviti. Bilo je nekih specijalista koji se u to razumeju, ipak tajnu moga recepta nisu otkrili, Šejne.

– To je zaista tako – odvratio je Šejn. – Ja ti sve verujem. Ali, tvojom pričom si me uzbudio i osetio sam žeđ, Pete. Kako bi bilo da ponudiš po jednu kapljicu? Uostalom, mi nismo odavno ništa okusili.

Stari Pet Penihok je već bio krenuo. To ime dobio je još kod Šošona, njegovih starih drugova. U to vreme on je kao mladić krao neke sitne stvari kod belih ljudi. Da ukrade konja ili nešto veliko to mu nisu nikada dozvolili. To je bio posao za velike ratnike.

– Taj stari čovek mi se dopada – rekla je Rini i osmehnula se. – Podseća me na ledi Voring. Izgleda da ima dobro srce.

– Sva sreća što smo naišli na njega, Rini.

– Zar ti misliš da mi ovde ostanemo izvesno vreme?

– To će se verovatno dogoditi, Rini!

Ona je zadovoljno klimnula glavom.

Stari Penihok se vraćao natrag sa jednom bocom i tri limena lončeta. Na boci je stajao natpis **DASTINER** – najneobičniji viski svih vremena.

Stvarno je to bilo odlično piće. Čak ni Šejn ga nikada nije okusio.

– Izvanredno piće, Pete – hvalio je on. – Možeš li da mi prodaš nekoliko boca?

Stari čovek je odmahnuo glavom.

– Da kupiš, to nikako. Možeš dobiti nešto na poklon ako jašete dalje, ali ja pretpostavljam da ćete ostati nekoliko dana kod mene.

– To ti nije loš predlog – reče Šejn brzo. – Šta je sa ostalim ljudima? Da li te neko posećuje?

– Jako retko. Kao danas kada neko zaluta ili pak ako neko od trapera dođe odozgo iz brda. Ovde oni piju viski. Ali ne DASTINER. Od tog pića ja dobijam samo nekoliko boca mesečno.

– Da li firma dobro plaća? – upitao je Šejn.

– Ja sam zadovoljan, Šejne. Ja o tome ne pričam čak ni svojim prijateljima. Bolje je da malo pričamo o tebi i devojci.

– Ovo je Rini, Pete – objasnio je Šejn. – Ja sam preuzeo na sebe obavezu da je izvesno vreme čuvam. Jedan bogataš iz Santa Fe je raspisao poternicu od 6000 dolara za njenu glavu. Ubila je njegovog sina mezimca. Bilo je to u samoodbrani kada je hteo da je siluje. To je dokazano i na sudu. Ali, ti znaš šta se sve događa u ovoj zemlji.

– Znam, Šejne – klimnuo je glavom stari čovek. – Nije potrebno da mi dalje pričaš. To je nešto gore nego da nekog goni zakon. Ja pretpostavljam da taj nitkov želi da ona bude ubijena, zar ne?

– Tako je.

– Odakle sada dolazite?

– Iz Šamroka. Već dva dana jašemo.

– Niste otkrili nekog gonioca?

– Dosad nismo.

– To je dobro. Ovde će teško neko da vas otkrije. Osim da se slučaj poigra sudbinom. Vi ste naravno moji gosti i ostaćete ovde. Ti, Rini, ćeš kuvati i spremati.

– Uradiću sve što budeš pozeleo, Pete.

Odmah se primetilo da joj je stari čovek simpatičan. Prvi loš utisak o njemu bio je izbrisan.

– Ako želiš možeš nam kasnije pripremiti večeru, Rini – smejao se Pet. – Ali samo ako nisi jako umorna.

– Naravno – osmehnula se devojka. – Samo mi pokaži gde ću naći sve što mi treba.

Ušao je s njom u kuću. Šejn je popio još jedan viski.

Otvorili su sva vrata i prozore u kući. Uskoro je Šejn čuo zveckanje posuđa. Pet je izašao napolje.

– Sve je sređeno, Šejne – rekao je. – Da imam makar trideset godina manje ja bih je zaprosio. Pružio bih joj sve. Ili pak ti misliš da sam ja jedna stara lopuža, amigo? Ne, nije tako. Sve ovo ovde je samo jedna maska. Ja sam sada drukčiji čovek. Samo, zašto da kupujem lepa odela i da pravim novu kuću? I bez toga sam srećan kao nikad dosad. Nadam se da me razumeš, Šejne. Malo je njih kao što si ti. Na žalost...

U njegovom glasu kao da je bilo neke gorčine. Pogledao je zamišljeno u daljinu. Iza brda se pojavio mesec. Njegovi blede zraci su osvetlili predeo.

– Tako ti je to – promrmljao je Pet. – U poslednje vreme sam mogao dosta da uštedim. Firma DASTIN plaća jako uredno. Inače se ja ne bih upustio u takav jedan posao. Tebi mogu odati tajnu, Šejne. Uštedeo sam oko 30 000 dolara, a biće ih i više. Nemam nikoga kome ću ostaviti svoje bogatstvo. Čemu onda sve to, Šejne? Ako lu-

peži namirišu šta ja sve imam moj život više neće biti siguran. Pobjaviće se neki pasji sinovi koji će me poslati na onaj svet. Eto, pogledaj Rini. Tih 6000 dolara za jedno tako divno stvorenje! Pa svet se stvarno izopačio.

– Da li si ti svoj novac sakrio ovde negde u kući? – upitao je Šejn.

– Ne. Imam tu 1000 dolara gotovine. Sve ostalo je u banci u Ostinu. Osim gotovine niko ništa drugo ne može uzeti.

– Samo još mogu posegnuti za tvojim životom, Pete – reče Šejn ozbiljnim glasom. – Ima jako mnogo bandita, možeš se opeći prilikom kuvanja svoje tečnosti, možeš se razboleti. Da sam ja na tvom mestu razmislio bih o svemu tome, amigo.

– Sve je to tačno – promrmljao je Pet. – Napisaću testament. I to još koliko sutra. Ti ćeš mi pomoći u tome, sinko. Ti znaš da pisanje nije moja jaka strana. Znam samo da čitam ali i to sa mnogo napora. Ti ćeš mi pomoći, Šejne, zar ne?

– Kako da ne, Pete...

Obojica su odjednom prekinuli razgovor i napregnuto oslušnuli. U mraku kao da je nešto šušnulo. A zatim je šum bio sve glasniji.

– Izgleda da će nam neko doći u posetu – reče stari Pet. – Ali, to je samo jedan čovek. Možda je on jedan od onih koji su krenuli u poteru za devojkom!

– Sve je moguće – promrmljao je Šejn i proverio punjenje svoga revolvera. – Ništa drugo nego da sačekamo.

V

Jahač je izronio iz mraka. Šejn je povukao svoj revolver naviše tako da je bio siguran da će se on brzo naći u njegovoj ruci. Mora da je taj čovek ugledao vatru i uputio se ovamo kako ne bi morao da prenoći u žbunju. Ne mora da znači da je to lovac na ljudske glave koji traži Rini.

Kada je čovek na konju prišao bliže i mesec je bio izašao iza breгова visoko i bacao je svoju svetlost na predeo.

Čovek je zauzdao svoga konja i podigao ruku prema obodu svojga šešira.

– Dobro veče – kazao je on. – Drago mi je da u ovom pustom kraju mogu da vidim neke drugove koji se bave istim poslom kao i ja. To nije zabranjeno, zar ne?

Bilo je to uobičajeno pitanje kada se stigne na neko nepoznato imanje. Nije nikako ličio na nekog lovca koji se uputio nekim svežim tragom. Ipak, nešto je odavalo da od njega vreba neka opasnost. Pokušavao je da to prikrije svojim mirnim držanjem i osmehom na licu.

Pet je mahnuo rukom i uzeo bocu koja se nalazila na ivici bunara. Napunio je lonče.

– Ovo je dobrodošlica, mister!

Stranac je sjahao. Kretao se kao mačak koji vreba svoj plen. Šejn je to odmah uočio. Njegov osećaj ga sigurno nije izneverio.

– Stvarno je ovo dobar pozdrav! – rekao je stranac i izdahnuo vazduh pošto je otpio dobar gutljaj tečnosti u čaši. – Dozvolite mi

da pogledam kakva je to vodica. Uzeo je bocu i pročitao natpis. – Nikada za ovo nisam čuo. Gde ste kupili tu đavolski dobru tečnost?

Gledao je u Šejna, jer je mislio da je on ovde gazda.

Šejn je pokazao prstom na starog Peta.

– Ja sam ovde samo u poseti – objasnio mu je Šejn. – Isto kao i vi. Zato morate pitati ovog drugara.

– Kupio sam je od jednog putujućeg trgovca – reče Pet. – Da sam znao da je to dobra stvar kupio bih više boca.

– Upamtiću – rekao je stranac. – Mogu li da prenoćim ovde kod tebe na farmi?

– Nemam ništa protiv – mumlao je Pet ravnodušno. – Kazaću to svojoj kćerki kako bi stavila više šnici u tiganj.

– Znači, pozivate me i da nešto pojedemo! – rekao je stranac. – Hvala vam.

– Dobronamerni gosti su nam uvek dobrodošli – rekao je Pet i osmehnuo se. – Kasnije ćete nam ispričati šta se dešava napolju u svetu. Mi ovde nemamo nikakvih vesti.

Stranac je uhvatio uzde svoga konja i odveo ga u koral. Šejn i Pet su zamišljeno gledali jedan u drugog.

– Šta ti misliš? – upitao je stari čovek.

– Nešto mi se čini da sam ga negde video – odgovorio je Šejn. – I to više puta!

– I meni pada na pamet nešto tako. Predstavićemo mu se i on će morati da kaže svoje ime. Možda smo pročitali negde njegovo ime na poternicama.

– Moguće je da je tako!

Rini se pojavila na vratima kuće.

– Da li imamo posetu? – doviknula je ona.

– Upravo smo hteli to da ti kažemo! – zagraktao je Pet i Rini je ponovo nestala u kući.

Stranac je baš tog trenutka skidao sedlo sa svog mrkova. Njegove oči su se suzile kada je ugledao Rini. Nešto je bilo sumnjivo kod tog čoveka. To su osetili i Pet i Šejn. Zašto se stranac trgao kada je ugledao Rini.

– Imate lepu kćerku, mister – rekao je on.

– Imam, to je tačno. Ali ne za vas, momče. Hoću odmah da vas upozorim da se ne bi zaleteli i učinili neku glupost. Ovde pored mene sedi moj zet.

Stranac je klimnuo glavom prema Šejnu.

– Svaka čast, mister. Mogu da vam čestitam. Našli ste jednu od najlepših nevesta na celom zapadu.

– Ne samo na zapadu – odvratio je Šejn. – Uostalom, moje ime je Šejn, a moj budući tast zove se Pet Penihok. Devojka je Meri.

Bilo je to jedno od najčešćih imena. Možda bi ime Rini podsećilo na nešto!

– Već sam shvatio šta želite – rekao je stranac. – Ja sam Džesi Džems. Nemojte se uplašiti mog imena.

Izenadio se kada dvojici iskusnih starih lisica nisu zadrhtale

ruke i noge. To je bilo ime koje je i svako dete u Sjedinjenim Državama znalo.

Pet i Šejn su mirno klimnuli glavama.

– Džesi Džems, dakle! – reče stari Pet. – Već sam rekao Šejnu da ste mi odnekud poznati. I on je bio mišljenja da mu je vaše lice poznato. Pošto ni on ni ja nismo imali prilike da se sretnemo s vama onda nam je palo na pamet da smo vas verovatno videli negde na poternicama. Interesantno je što smo se sreli, Džems. Na kraju krajeva vi ste čuven čovek.

– Čuven i ozloglašen – reče Džesi Džems. – Međutim, ne treba da se bojite, Pete. Ja nisam došao da vas opljačkam.

– Ovde ne biste imali šta da opljačkate – reče Pet. Trenutno nemam novaca, a ni moj budući zet ne stoji bolje što se toga tiče, zar ne Šejne?

– Džesi ne pljačka siromašne – odgovorio je Šejn. – O tome se svuda priča.

– Tačno je. Te priče su istinite – potvrdio je ozloglašeni bandit. – Nadam se da se i vi niste polakomili na nagradu, Šejne. Inače...

Odjednom je prestao da govori.

– Šta bi se dogodilo? – upitao je Šejn.

– Tada bih se ja pokazao sa moje neprijatne strane – odgovorio je Džesi Džems. – Ja sam dosad poslao na onaj svet već mnoge lovce na ucenjene ljudske glave.

– Na sreću ja nisam lovac na ucenjene glave – kazao je Šejn i osmehnulo se.

– Na čiju sreću mislite, Šejne? Moju ili vašu? – upitao je Džems namrštivši se.

– Naravno na vašu sreću, Džemse.

– Da li time hoćete da kažete da možete da me pobedite, Šejne? – upitao je okoreli bandit.

– Da, na to sam mislio – odvrati Šejn mirno.

– Za to biste morali biti jako brzi na oružju, Šejne! – frknulo je ozloglašeni bandit.

– Koliko brz, Džese?

Bandit je skoro neprimetno spustio ruku i u njegovoj ruci se našao revolver. Kao neka čarolija. Cev opasne gvožđurije bila je uperena u Šejna.

– Ovako brz, Šejne – rekao je bandit hladnokrvno. – Da li sada verujete da imate neku šansu protiv mene?

– Zaboga, ne – odvratio je Šejn. – Pa to je neverovatno kako se tako brzo revolver našao u vašoj ruci. Hoćete li da mi odate taj trik?

Džems je još uvek držao revolver u ruci. Začudo nije ga vratio natrag u futrolu!

– Nema tu trikova, Šejne – rekao je. – To vam mora biti urođeno.

– Kako to?

– Ne treba da me zavaravate, Šejne! – uzviknuo je Džesi Džems. – A i ja ću prestati da se pretvaram pred vama dvojicom. Šejne, ti si isto toliko poznat kao i ja. Samo tvoje ime se nekom

čudnom igrom sudbine ne nalazi na poternicama. A i u novinama niko ne piše o onome što si učinio. Ipak ja sam čuo mnogo o tebi. Ti si najopasniji vuk koji se kreće kroz doline, brda i planine zapada. Nažalost to su mnogi primetili tek kada je bilo kasno. Ja tu grešku neću napraviti. Zato sam i zadržao svoj revolver u ruci.

– A zašto nas odmah ne upucaš? – upitao je Šejn ljutito.

Džems je odmahnuo glavom.

– Nemam nameru da vas sada pošaljem na onaj svet! – frknuo je on. – To ću uraditi tek kada mi odate neke tajne. A ako budete razumni, onda se može dogoditi da ne krenete na daleki put bez povratka.

Pet i Šejn su pogledali jedan u drugog.

– Izgleda da nas je saterao u tesnac i da drugog izbora nema – rekao je Pet. – Tu mi ne možemo ništa da uradimo.

Šejn je razumeo šta je taj stari čovek hteo da kaže i u Petovim očima je nešto sevnulo. Bio je to znak da je razumeo šta je Šejn hteo da kaže.

– Zašto se nisi odlučio da to uradiš posle večere? – upitao je Šejn. – Gladni smo.

– Meni ne smeta da vi o tome odlučite, Šejne. Ali, ti ćeš pre toga morati da otkopčaš tvoj pojas za revolvere. On ti nije potreban. Pusti ga da klizne niz tvoje noge i onda kada budemo ušli u kuću, Pet će te vezati za jednu stolicu. Da, Šejne, ja znam da si ti spreman da đavolski opasno iznenadiš protivnika. To sam saznao iz mnogih priča o tebi. Ti si stvarno interesantan čovek. Baš onakav kakav je meni potreban kao partner. Zato te i nisam odmah upucao.

– Primamljiva ponuda – reče Šejn. – Možda bih i prihvatio da budem tvoj partner ako mi kažeš šta ubuduće nameravaš da radiš.

– Mislio sam na to da je Pet Penihok jako bogat čovek i da je za njegovom tobožnjom kćerkom raspisana velika nagrada. Ona se zove Rini Bokarelo i ona je iz Santa Fe, zar ne? Sigurno se niste setili toga da ja znam sve!

– Ti si đavo, Džemse – reče Šejn.

– Ne pokušavaj da me prevariš, Šejne. Takvim trikovima ja neću nasesti. Otkopčaj pojas za revolvere i vas dvojica krenite ispred mene u kuću. Za Rini će to biti iznenađenje. Ali, ne treba da se bojite za nju. Nisam još siguran da li ću dobiti tu nagradu za njenu glavu i da li mi je taj novac potreban.

Šejn je otkopčao pojas.

– Čudi me i to da si saznao za Peta, Džemse – kazao je on. – Sigurno da ne postoji neki drugi čovek koji zna obe tajne.

– E, ja sam taj koji je otkrio tragove u Šamroku! – reče Džesi Džems i isceri se. – Imao sam nameru da nađem Peta Penihoka, velikog majstora viskija. U Ostinu sam saznao da firma „Dastin“ plaća na njegov račun pozamašnu sumu novaca svakog meseca. Doznao sam i to gde se nalazi taj stari lisac. Kada sam pre dva dana slučajno svratio u Šamrok saznao sam za priču o Rini Bokarelo. Slučaj je hteo da se ta dva konca spoje u jedan čvor. Sada u rukama imam dva dobitka. Ali, još se nisam odlučio da li ću toj devojci

Rini staviti nož pod grlo. Nameravam da najpre uradim nešto lepo s njom. Suviše je lepa da bi otišla tako lako na onaj svet.

Šejn je pustio pojas za revolvere da padne. Prosto nije verovao da jedan Džesi Džems pravi takve greške i da sada misli da je on, Šejn, razoružan. Jer, postoje i sakrivene stvari koje nekom mogu garantovano značiti da će se naći na brdu čizama.

Ovaj nitkov je bio siguran u sebe. I najveća mana mu je bila što je tako uobražen.

Čudno je bilo Šejnu sve što je ovaj bandit dosad učinio, jer o Džesu Džemsu je čuo mnogo i ovaj nitkov mu nije ličio na onog Džesi Džemsa kako ga je zamišljao. Čak i to prostačko cerenje je odudaralo od onoga što je Šejn čuo o Džesi Džemsu. Nešto tu kao da nije bilo u redu.

Uprkos pretnjama Šejn nije bio zabrinut. I Pet je ostao miran.

– Ti, znači, želiš da dobiješ novac od mene, Džemse? – upitao je Pet. – Zar nije bolje da o tome porazgovaramo?

– To je dobra zamisao! – doviknula je Rini iz kuće. Pojavila se na mesečini. Bila je gola kao od majke rođena.

Džesi Džems je okrenuo glavu i bacio pogled na divno telo mlade žene. Samo pola sekunde je to trajalo. Međutim, to je bilo dovoljno Šejnu.

Džesi Džems je krajičkom oka primetio munjeviti pokret Šejnove ruke i njegov revolver je zagrmeo istovremeno kada i Šejnov „deringer“.

Stari Pet je kriknuo. Bio je pogođen. Šejn je opalio još jedan metak iz svog „deringera“ na Džesi Džemsa. Time je to tajno oružje bilo ispražnjeno.

Sagnuo se i dohvatio svoj „remington“. Ali, kada je uhvatio svoje teško oružje primetio je da je Džesi Džems pao. Bandit je ležao na zemlji kao da je mrtav.

Šejn je pritrčao do njga.

– Sam si kriv, Džemse.

– Šejne, dođi brzo! – ciknula je Rini. Klečala je pored Peta i nije znala šta da radi.

Šejn je pritrčao i uzeo starog čoveka u naručje. Uprkos svemu on je primetio da je Rini još uvek gola.

– Brzo u kuću! – ciknuo je on. – Stavi vodu na šporet da se greje.

– Njegov krevet nalazi se u ovoj susednoj sobi – objasnila mu je Rini kada su stigli u kuhinju i već stavljala posudu sa vodom na šporet.

Šejn je stavio Peta na krevet u sobi. Starac je stenjao. Krv je obojila crveno njegovu staru košulju. Šejn je stalno gledao u njegovu ranu koju je napravila kugla Džesi Džemsa.

Znao je Šejn šta treba da se uradi kako bi se spasio život starog čoveka. I on sam se jako uzbudio. Najpre treba zaustaviti krvarenje, a to je bilo jednostavno.

– Potraži čiste krpe, Rini! – doviknuo je on.

Onda je pocepao čaršav i krpe stavio na grudi starog čoveka. Kugla je prošla kroz telo starog čoveka i nije se zadržala u njemu.

Svaka minuta je bila dragocena. Ako se zaustavi krvarenje onda Pet ima šansu da preživi.

Rini okretna kao vidra! U njenim rukama se već stvorila boca sa viskijem.

– Zaboga, Šejne! – rekla je ona tužnim glasom. – Da li će moći da ostane živ? Ako umre to će biti užasno! I to sve zbog moje gluposti.

– Nije potrebno da prekorevaš sebe – mrmljao je Šejn. – Ko zna šta bi se sve dogodilo da nismo sredili ovog đavola!

Stari Pet je uzdahnuo. Otvorio je oči.

– Izgleda da još uvek živim – kazao je. – A već sam pomislio da je najzad došao kraj...

Njegova glava je ponovo klonula u stranu i ponovo se onesvestio.

Šejn i devojka su radili što su brže mogli. Pokušavali su da starom čoveku spasu život. Povremeno su pili iz boce viski. Nikom od njih nije ni na kraj pameti palo da nešto jedu mada su prosto umirali od gladi.

– Džesi Džems! – prošaputala je Rini. – Čula sam mnoge priče o njemu. Međutim, to su bili napadi na banke i na transporte novca. Priča se da nikada nije napadao obične ljude.

– Možda je nagrada bila privlačna – reče on.

– Ah, 6.000 dolara nije ništa za jednog takvog čoveka koji je izvršio toliko velikih razbojništava!

– Čini mi se da si u pravu, Rini. Nešto tu nije u redu.

Pogledao je u Peta koji je prostenjao i pokrenuo se.

– On je dosta imućan čovek, Rini. To je meni ispričao dok si ti bila u kuhinji. Zarađuje na tom viskiju. To je Džems saznao u Šamroku. Takođe je tu saznao da je za tobom raspisana nagrada. Slučajno je naleteo na nas ovde.

– Možda je trebalo odmah da te upuca, Šejne!

– E, to mu možda ne bi uspelo. On je želeo da kao taoce koristi Peta i mene da bi se domogao novca.

– A sada je mrtav.

– Za nega ćemo dobiti gomilu novca. Ne za mene nego za tebe, Rini. Mislim da će biti najmanje 10.000 dolara.

– Molim te, Šejne, da ne govoriš tako. Ti dobro znaš da ja mrzim to da neko ubije nekog i za to dobije još i novac.

– Tako isto mislim i ja.

Pripila se uz njega.

– Šta ćemo sada sa Džesi Džemsom?

– Sahranićemo ga.

– I ti ćeš javiti da je on mrtav?

– Da.

– Ličiš mi na nekog čoveka od zakona, Šejne.

– To nisam.

– Od čega živiš?

– Tu i tamo nađem neki posao – objasnio joj je on. – Kada budem imao vremena ispričaću ti sve.

– Kako je vreme brzo prošlo! Ja sam ponovo gladna, Šejne, a i ti si. Ostani ovde i ješćemo zajedno.

Otišla je. Pet je spavao. Šejn je otpio još jedan gutljaj iz boce. U kuhinji su zveckali sudovi. Rini je ponovo, znači, spremala ukusan zalogaj za njih dvoje. Da se razume u to pokazala je poslednjih dva dana. Rini je stvarno bila divna devojka i Šejn se ponovo zamislio kako da joj pomogne!

Možda je najbolje da je zadrži pored sebe sve dok se ne razjasni šta to radi šerif, lovac na ljudske glave. Ako se to uopšte može razjasniti! Siguran je bio u to da ga šefovi Sedme brigade nisu bez razloga poslali u Oklahomu.

Nije znao da je te večeri u gradu Velingtonu hladnokrvno ubijen bandit Džordž Flint. Ali, taj čovek je imao pravo da bude izveden pred sud. Nije znao ni to da trio hladnokrvnih ubica počinje veliki lov na Džesi Džemsa...

VI

Kada je zora već svitala Šejn je izašao iz male kuće. Celu noć su naizmenično sedeli pored kreveta starog čoveka i izgledalo je da će Pet Penihok uspeti da preživi. Garancija za to bio je njegov dubok san.

Šejn se trgao kada je izašao u dvorište. Prišao je mestu gde se nalazio mrtvi čovek. Njega tu nije bilo. Po tragu je poznao da se bandit uputio koralu sa konjima.

Znači, Džesi Džems nije bio mrtav čovek. On se negde preko noći oporavio, otišao u koral i čak uspeo da osedla svoga konja.

Šejn je potrčao natrag u kuću. Njegova odluka je bila čvrsta. Rini ga je uplašeno gledala.

– Šta ti je, Šejne? – upitala je.

– Džesi Džems je pobegao!

– Zaboga, pa zar je to moguće! Samo nam je još to nedostajalo. Uzjaši konja, Šejne, i pokušaj da ga stigneš i vratiš ovamo.

– To sam i mislio – odvrati Šejn. – Ali, smem li da ostavim vas dvoje ovde same?

– Ne brini – odgovorila je Rini. – Ja ću brinuti o Petu.

– Neće joj biti teško – oglasio se Pet koji se probudio i čuo razgovor. – Kreni što pre, Šejne. Sada je najvažnije da stigneš Džemsa. Taj nitkov je saznao mnogo o nama. On može da nam zakuva đavolski paprenu čorbu.

Šejn je poljubio Rini i mahnuo starom čoveku.

– Budite mi dobri, vas dvoje! – osmehnuo se on. – Ne verujem da je bandit odmakao daleko. Uostalom, teško je ranjen.

Zatim je istrčao napolje i uputio se u koral. Trag se jasno video u prašini. Vodio je prema jugu. Kao da je taj Džesi Džems imao neki cilj pred sobom!

Možda i nije bio tako teško ranjen kako je u početku izgledalo. Meci iz „deringera“ nemaju tako veliku snagu da prodru duboko u telo čoveka. Možda su samo izbacili iz borbe bandita?

Međutim, tragovi su jasno govorili da Džesi Džems više nije imao snage, inače bi pokušao da sakrije tragove i da se uputi u Či-

roki-masiv i da se sakrije u kanjonima gde ni sam bog ne bi mogao da ga pronađe.

Trag je bio takav da se lako moglo zaključiti da je jahač ispustio uzde i pustio konja da ga nosi kuda on želi.

Šejn ga je našao tek predveče. Konj je stajao pored jednog potocića a Džesi Džems je ležao u travi. Izgledao je tako kao da su mu to poslednji minuti života.

Šejn ga je polako okrenuo na leđa.

Džesi Džems je bio živ. Otvorio je oči.

Šejn mu je stavio bocu sa viskijem na usta.

Ranjeni čovek je srknuo.

Šejn je zagledao dve rane. Nisu bile toliko opasne po njegov život, sem ako je pao sa konja. Odmah je Šejnu bilo jasno. Te dve kugle su pogodile bandita i zabile se između njegovih rebara.

Džesi Džems se ipak nalazio na ivici smrti. Šejnu je sada bilo jasno šta se dogodilo. Bandit se povratio od pucnjeva koji su ga onesvestili. Pokušao je da što pre stigne na neko sigurno mesto. Ni na kraj pameti mu nije bilo da ponovo napadne tog visokog Šejna.

Šejn će pokušati sve da spase život ovom čoveku. Ali, nade je bilo malo.

Prišao je svom konju i uzeo zavoј iz sedla. Kada se vratio ranjeni čovek je bio zatvorio oči.

– Hej, Šejne – doviknuo je bandit. – Daj mi malo tu bocu! Jako mi se dopada taj viski.

Šejn mu je dodao bocu i Džesi Džems ju je uhvatio obema rukama. Bilo mu je teško da otvor prinese ustima, ali je uspeo. Pio je brzo. Kao da je mislio da mu je to spas.

– Zar si pomislio da ćemo pucati u tebe sve dok ne ispustiš dušu? – upita Šejn. – Ti bi sada trebalo da ležiš negde u krevetu i da pokušаш da se oporaviš.

– Izgleda da je došao kraj, Šejne!

– I meni se čini da je tako, Džesi. Da li si krenuo s nekim ciljem u ovom pravcu?

– Nekoliko milja odavde nalazi se jedan mali grad – kazao je Džesi Džems. – Video sam ga izdaleka dok sam jahao za vama. Ne znam kako se to gnezdo zove. Hteo sam u njemu da kažem o mom napadu na vas. Možda bi mi pomogli. Zar stvarno misliš da mi nema spasa?

Šejn je stavio novi zavoј na njegove rane.

– Možda ćeš i uspeti da se izvučeš, Džesi! Popij još malo viskija. Ja ću pokušati da ti izvadim kugle iz tela.

Bandit je ponovo nategao bocu. Njegovo lice kao da se malo zarumenilo.

Džesi Džems je teška srca dao bocu iz svojih ruku. Šejn je oprezno nasuo malo viskija u rane.

Šejn je imao često prilike da ovo radi. On je stavio lekovitu mast na rane i ponovo ih previo. Pomislio je na to da će Džesi Džems ipak uspeti da preživi.

– Bilo bi razumnije da si ostao na farmi, Džesi. Ali, ti si se uplašio mene. Mislio si da ću uzeti revolver i da ću ponovo pucati u tebe.

– To bi bilo sasvim razumljivo, Šejne. Tako je trebalo da se dogodi. I ti i ja smo bili svesni toga kada smo krenuli ovim putem.

– U pravu si – rekao je Šejn.

– Šta nameravaš da uradiš sa mnom, Šejne?

– Možda ćemo ipak postati partneri, Džesi.

Naravno da je to bila laž. Ali, u ovakvim trenucima se ponekad mora i slagati kako bi se nekom olakšao položaj u kome se našao.

– I ja sam mislio da će tako biti – kazao je Džesi Džems.

Govorio je sve tiše. Po očima mu se videlo da više nema snage. Šejn se ipak nije prevario. Život tog čoveka se polako gasio.

– Znaju li i drugi za Peta Penihoka? – upitao je Šejn.

– Ne znam – prošaputao je Džems. – Pijani knjižar je možda rekao to i nekom drugom.

– Da li je on samo tvoj poznanik ili možda i rođjak.

– On je moj zet.

– Nisam znao da imaš sestru – reče Šejn. – A zašto ti jašeš sam? Gde su tvoji prijatelji? Tvoj brat Frenk i mladja braća?

Ranjeni čovek je uzdahnio.

– Ja u stvari nisam onaj Džesi Džems na koga ti misliš, Šejne – prostenjao je on. – Sa ozloglašanim Džesi Džemsom nemam nikakve veze. Samo je ime isto. Ja se najčešće predstavljam kao Džek Vilson.

– Nešto mi je bilo sumnjivo – reče Šejn. – Priča se da Džesi Džems nikada ne jaše sam.

– Sada ćeš moći da naplatiš dobru premiju – jedva je uspeo da izgovori ranjeni čovek. – Ti se možeš predomisliti, Šejne. Potrebno je samo da mi smestiš u telo još jednu kuglu i da me odneseš u grad o kome sam ti pričao. Da sam ja na tvome mestu ja bih tako uradio.

– Nemoj sada da misliš na to – pokušao je Šejn da ga teši. – Sada ti je bolje.

Džesi Džems je odmahnuo glavom. Osećao je dobro kako mu ponestaje snage.

– Ne treba ništa da mi govoriš, Šejne – dahtao je on. – Ja sada sam vidim kako mi je. Eto, uzaludan je bio tvoj trud, ali to je stvarno lepo od tebe. Nisam siguran da bih ja učinio tako nešto.

Pokušao je još jednom da prinese bocu ustima. Međutim, njegove ruke su bile preslabe da bi uspeo.

Džesi Džems je iznenada sklopio oči. Na njegovom licu su pojavio osmeh. Šejnu je bilo drago što mu je olakšao odlazak na onaj svet.

– Tako je to, Džesi – promrmljao je on. – U ovom poslu se uvek gubi. Samo što vi momci to nikada nećete da prihvatite.

Zavukao je ruke u džepove mrtvog čoveka i našao razne papire na kojima je stajalo ime Džesi Džems. A mesto rođenja je bilo u Misuriju. Naravno da je to mogao biti i falsifikat. Šejn je našao i neke poternice za pravim Džesi Džemsom. Sličnost je bila velika.

Šejn se setio šta mu je Džesi Džems predložio. Da ode u grad

koji se nalazi samo nekoliko milja oдавде prema jugu. Tamo bi predao telo preminulog čoveka da bude pristojno sahranjen.

Sutra ujutru Šejn bi se ponovo našao na viski-farmi. Tamo ga čekaju Pet i devojka.

Zašto da ne krene zaobilaznim putem? Možda će saznati nešto što ima veze sa njegovim nalogom Sedme brigade!

Šejn je odlučio da tako uradi. Medjutim, jahati sada, noću, ne bi bilo dobro, jer su konji umorni a i njemu je bilo potrebno da se odmori. Najbolje je da krene na put kada izađe sunce.

Njemu ni na kraj pameti nije palo da se u gradu Velingtonu nalazi gnezdo ozloglašenog trija hladnokrvnih ubica, lovaca na ucenjene ljudske glave.

VII

Trio smrti sačinjavali su šerif, njegova ljubavnica i otac ljubavnice, lupež kakav se retko sreće u životu. Zvao se Vladimir Barovski.

Njegova kćerka, jedna rasna crnokosa lepotica zvala se Lupa. Ona je, kao i njen otac, prošla u životu dosta i mnogi su se čudili zašto se odlučila za tog ružnog šerifa kad je u gradu bilo mnogo drugih ljudi koji bi joj pružili mnogo više od njega. Uostalom, šerif je imao bednu platu od 60 dolara mesečno.

Henk Helman je ličio na sve samo ne na lepog čoveka. Njegovo koščato lice je delovalo tako da je izgledalo kao da je skinuto sa glave nekog kostura a njegove oči su ličile na dva velika komada leda. Ljudi Velingtona ga nisu voleli ali su ga poštovali. Kao čuvar reda u gradu bio je dobar. Bio je strog i nepopustljiv. Ali to su mu opraštali pošto je u ovom nekada divljem gradu zaveo red i što se nisu bojali da će preko noći biti napadnuti ili opljačkani.

Nije bilo sumnje da je za to bio zaslužan šerif. Medjutim, baš zbog toga je on postao meta mnogih razbojnika i revolveraša koju su dolazili sa strane u grad. Zašto su ovamo dolazili mnogi sumnjivi ljudi koji su želeli da se obračunaju sa šerifom?

Preključe uveče ponovo se to dogodilo. Pojavio se neki nitkov po imenu Džordž Flin. Sada leži koju stopu ispod zemlje na brdu čizama. Sam je bio kriv. Šerifu se ne može ništa prebaciti.

On je sasvim mirno pozdravio stranca kada je u salunu izbila svadja izmedju tog nepoznatog čoveka i starog Vladimira Barovskog. Zbog čega, to niko nije znao da kaže. Šerifu se učinilo da mu je nekako poznato to lice i to sa poternica. Momak je uhvatio dršku revolvera. Medjutim, šerif je bio brži kao i uvek. On je bio neverovatno brz na oružju.

Kasnije se ispostavilo da je to Džordž Flin koga su tražili u Teksasu zbog pljačke banke i ubistva. I šerif je ponovo zatražio naknadu za ucenjenu ljudsku glavu.

Niko u gradu nije ni pomislio da je to upucavanje namerno izazvano i nisu znali da je većina kugli bila upućena iz zasede.

Lupa Barovski je bila hladnokrvni ubica. Ona je ispalila met-

ke iz svoje „vinčesterke“ pre nego što je šerif izvadio revolver iz svoje futrole.

Medjutim, to se desilo brzo tako da svaki svedok nije mogao da potvrdi šta se u stvari dogodilo.

Tako su nastajale legende.

Trio lovaca na ucenjene ljudske glave imao je već nove planove. Čuli su iz Čeriti kanjona da se Džesi Džems već nekoliko dana nalazi u Oklahomi. Poslednji put je vidjen u Šamroku.

Bilo je negde blizu devet sati ujutru kada se Šejn pojavio u gradu.

Šerif, Lupa i Vladimir nalazili su se na gornjem spratu zgrade u kojoj se nalazila kancelarija i mali zatvor koji u stvari i nije bio potreban jer se skoro nikada nije koristio.

Blaže slučajeve rešavao je šerif ostrim rečima ili pesnicama. Onaj koji bi normalno trebalo da se nadje u zatvoru već je ležao na brdu čizama.

Od ovog jutra trebalo je da bude drukčije.

Pakleni trio je doručkovao. Nisu znali šta ih čeka. Obratili su pažnju na stranog jahača tek kada su čuli topot kopita.

Lupa je prišla prozoru i kriknula.

– Ovo morate videti!

Dva čoveka su skočili i pritrčali prozoru. Kao omadjijani su gledali u Šejna i u drugog konja na kome se nalazilo telo ubijenog čoveka.

– Taj čovek mi se ne dopada – promrmljao je Vladimir. – Mišlim da je to lovac na ucenjene glave. Izgleda da je jako opasan. Treba da ga sredimo.

Lupa se veselo kikotala.

– Ti opet vidiš duhove, tata. Svaki stranac je za tebe jedan opasan tip u kome vidiš našeg konkurenta. Moraš se smiriti.

– U pravu si, Lupa – rekao je šerif. – Mi moramo najpre da čujemo šta će nam taj čovek reći. Pretpostavljam da je stigao ovde da bi nešto opljačkao. U svakom slučaju on tog čoveka nije ubio jer inače se ne bi s njim pojavio ovde u gradu.

Popio je brzo još malo kafe, stavio ostatak hleba između zuba i otišao dole u kancelariju da dočeka tog stranog čoveka kako i priliči jednom predstavniku zakona.

Izašao je napolje kada je Šejn stigao.

Šejn je u međjuvremenu saznao ime grada, a bilo mu je poznato i to kako se šerif zove.

– Halo, šerife – pozdravio je Šejn učtivo. – Evo, doneo sam vam nešto.

Šerif je klimnuo glavom.

– Helman – rekao je on i dodirnuo rukom obod svog šešira. – Jeste li bili napadnuti?

Šejn je takodje rekao svoje ime.

– Ne – kazao je on. – Posvajali smo se.

– Onda ste znači vi njega ubili?

– Tako je.

– Nadam se da je to bilo u samoodbrani.

– Sasvim sigurno, šerife.

Možete to i da dokažete?

Šerif se nije dopao Šejnu. Osetio je neku odvratnost prema njemu koju nije mogao da objasni.

– Postoji jedna poternica, šerife.

Helman se uznemirio. Bilo mu je teško što ga je ovaj čovek pročitao. Pomislio je na Vladimira. Ovog puta je njegov stari drugar izgleda bio u pravu.

Učinilo mu se da je sada neki strani vuk upao u njegovu oblast. Sada je trebalo da bude oprezan.

– Hm, da li ste sigurni da je to taj isti čovek koji se traži, Šejne?

Šejn je izvadio jednu poternicu koju je našao u džepu mrtvog čoveka.

– Tu nema nikakve zabune, šerife.

Polako je razvio poternicu. Pri tom je pažljivo posmatrao lice šerifa. Jasno se videlo iz Helmanovih očiju da se uznemirio. Jedino je njegovo lice bilo bezizrazno.

– Evo, pogledajte, šerife!

Šejn mu je pružio poternicu.

Šerif Henk Helman je iznenadjeno kriknuo. To je ličilo na neku vrstu psovke.

– Nema sumnje da se radi o Džesi Džemsu – rekao je Šejn. – Ja se u tome nisam prevario.

Šerif je gledao u papir. Izgleda da je čitao red za redom. U stvari on je samo gledao u prazno i razmišljao. Kao da se nalazi u nekoj groznici.

Sto mu gromova! Samo mu je još to nedostajalo! Ali, zasad nije mogao ništa da učini. Morao je dobiti u vremenu.

– Sve ću ja to ispitati, Šejne. Vi ste lovac na ucenjene glave i želite nagradu?

– Nju ću sigurno i dobiti – potvrdio je Šejn. – Svakako ne ovde u ovoj oblasti, kako se meni čini. Meni je potrebna samo odgovarajuća potvrda od vas, šerife. Naravno, biće potrebno dosta vremena dok se to sve vlastima objasni.

Helman se iscerio.

– Da, ja to znam iz sopstvenog iskustva. Sada moram da pogledam čoveka.

Prišao je mrkovu i skinuo šatorsko krilo u koje je Šejn bio zamotao telo Džesi Džemsa.

Posmatrao je dosta dugo lice mrtvog čoveka sa svih strana.

– Izgleda da je to tačno, Šejne. Lice na poternici je ono isto koje ima taj čovek. Imate li još neke dokaze da je to stvarno Džesi Džems?

– Našao sam razne papire u njegovim džepovima. Možete biti sasvim spokojni, Helmane. Ovde nema razloga za bilo kakvu sumnju.

– Tako i ja mislim. Da li ste duže vreme tragali za njim?

– Nekoliko nedelja.

– Zašto je bio sam?

– Oni su razbijeni. Morali su da beže kud ih noge nose. Njegov

brat Frenk mi nije ni bio interesantan i zato sam krenuo za Džesijem. Nekako mi je bilo jednostavnije da njega uhvatim i, kao što vidite, to mi je i uspelo.

– Da li je bilo borbe?

– To nije izostalo.

– A vi niste pogodjeni, Šejne! Onda ste stvarno imali sreću. Jer Džesi Džems je poznat kao prokleta brz revolveraš.

– Ali ja sam bio nešto brži – rekao je Šejn. – Moram li još da brinem o njemu ili ćete vi obaviti sve formalnosti, šerife?

– Ja ću to sve srediti – mumlao je Helman. – Vi ćete se zadržati u gradu, zar ne?

– To još ne znam.

– Onda idite malo onamo preko u salun – kazao je Helman i pokazao rukom preko ulice. – Ovde drugog izbora nema. Mi imamo samo to jedino mesto zabave.

– Bolje jedno nego nijedno, šerife – odvratio je Šejn. On je doirnuo prstima obod svoga šešira i pošao na suprotnu stranu ulice. Za sobom je vodio za uzde svoga mrkova. Hteo je da ga veže za poprečnu gredu ispred saluna ali se predomislio i odveo ga u štalu koja se nalazila dvadesetak metara dalje.

Možda će za izvršenje njegovog zadatka biti bolje da ostane duže u Velingtonu nego što je planirao. Na taj način može nešto i saznati.

Pet i Rini mogu da ga čekaju još jedan dan. Sigurno im neće biti dosadno. Šta znači nekoliko dana u jednoj zemlji gde jahači ponekad nedeljama budu na putu a da ne sretnu nijedno ljudsko biće.

Kada je Šejn izašao iz štale, mrkov sa mrtvim telom je još uvek stajao ispred zgrade šerifa. Taj nitkov se sigurno uvukao u svoju kancelariju i pokušao da nekako pronadje razlog da ospori identitet Džesi Džemsa.

Bilo je čudno da se jednom šerifu sve to nije dopalo i da se zbog toga ljuti. Sigurno je bio ljut što mu je neko pred nosom ukrao plen.

Šejn se nasmejao. Tom šerifu je zagorčao život za izvesno vreme. Njemu nije bilo poznato da Šejn nije bio lovac na ucenjene ljudske glave. Takodje nikada nije za to naplaćivao nagrade. On se samo borio protiv zločina.

Da li šerif naplaćuje za one koje tako nemilosrdno ubija? Šejn više nije hteo da razmišlja o tome. Zaželeo se svežeg doručka, tople kafe i viskija. A bio je i radoznao da li će u salunu doznati nešto novo što će biti važno za njega.

Kakav li je čovek taj šerif? Šejn nije mogao da se požali na to da je bio neučtiv prema njemu. Ipak, taj mu se čovek nije dopao. Iz njega kao da je izbijala neka hladnoća.

Šejn se odlučio da se drži kao da ništa nije primetio. Može se nekom naneti i uvreda ako bude pokušao da bude oštiri.

U salunu je seo za jedan sto odakle je mogao da vidi ulicu a i šerifovu kancelariju. Jedna punačka žena ga je ljubazno poslužila.

Onamo preko je još uvek stajao konj sa mrtvim telom Džesi Džemsa.

Gde li je šerif Henk Helman? Zašto se tako dugo zadržao u svojoj kancelariji?

Nije znao da je šerif sa još dve osobe razradjivao svoj plan. Vladimir se smeškao. Lupa ja stajala pored prozora i zamišljeno gledala dole na ulicu.

– Sada tek vidite da sam bio u pravu! – frknuo je on. – Taj nitkov je naš konkurent. I, on je upecao najkrupniju ribu koja se pojavila u našim vodama. Morate se složiti s tim da mi ne treba tako lako da predjemo preko toga!

– Ni u kom slučaju – reče šerif. – Ali, šta vi predlažete da uradimo? Ceo grad ga je video. Bilo je mnogo ljudi na ulici dok sam razgovarao sa Šejnom. Sada ne možemo tako jednostavno da ga uklonimo i zatražimo nagradu za učenjenog Džesi Džemsa. Ti na to nisi mislio, Vladimire?

Stari djavo se iscerio.

– Postavićemo mu klopku, Henk! U svakom slučaju moramo biti oprezni. Čovek koji je pobedio Džesi Džemsa mora da je opasniji od kobre.

– Već na prvi pogled sam to primetila – javila se Lupa sa prozora. – Tada još nisam znala da je ubio Džesi Džemsa. U ovom slučaju to nije neki običan nitkov kao što su bili oni s kojima smo dosad imali posla. Kod njega moramo da izmislimo nešto naročito. Inače, nastradaćemo.

– Medjutim, mi moramo da radimo brzo – rekao je šerif. – Taj čovek mora da nestane odjednom, isto tako kao što se iznenada i pojavio. Stanovnici grada će ga ubrzo zaboraviti.

– Onda mu daj potvrdu koju on traži – rekao je Vladimir. – On je već rekao da neće ostati dugo ovde kod nas. Potrebno je da se napiše da je on upucao Džesi Džemsa. O nagradi će se on kasnije pobrinuti. To je rekao tebi, Henk. Mi smo slušali vaš razgovor sa prozora. Dobiće potvrdu i neka jaše s milim bogom da ga naše oči više ne vide. Naravno, ja ću se postarati o tome da ne ode daleko. A siguran sam da i u džepovima ima podosta dolara. U svakom slučaju to će se isplatiti.

Helmanovo čelo se nabralo.

– To mi se ne dopada, Vladimire – režao je on. – Stvar je zamršena. Mi ne možemo da kažemo da je neko od nas ubio Džesi Džemsa.

– A zašto ne bi? – upitao je stari čovek. – Da li se sećaš da je iko ikada pitao za svedoke kada smo naplaćivali ono što smo zaslužili? Jednostavno šaljemo dokaze u Fort Smit i stvar je time već završena.

Helman je odmahnuo glavom.

– Kod Džesi Džemsa je nešto drugo – promumlao je on. – To nije neki nepoznati bandit za koga niko ništa i ne pita. On je jedan od najvećih neprijatelja Sjedinjenih Država. Njegovu smrt će štampa objaviti kao senzaciju. Pojaviće se ovde novinari i reporteri. Čak će verovatno i država tražiti da se izvrši ekshumacija njegovog leša radi utvrđivanja uzroka smrti. Mi moramo do posled-

njeg detalja da kažemo kako smo uspjeli da ubijemo Džesi Džemsa. Naravno da će se pitati i građani i oni će reći da su videli nekog čoveka koji je na konju doneo mrtvo telo Džesi Džemsa i da se taj čovek zove Šejn. Šta drugo da vam kažem?

– Ali da Šejn mora umreti, to je jasno – uzela je u zaštitu svoga oca Lupa. – Zašto ne priredimo nešto što će zavarati sve? Jedna kugla iz zasede i stvar je gotova. Reći ćemo da je to uradio neki prijatelj Džesi Džemsa iz osвете.

– Ali onda nećemo dobiti nagradu – mrmljao je Vladimir.

Lupa je slegla ramenima.

– Tata – rekla je – zar ti više ne veruješ svojoj kćerki?

Stari lupež se osmehnuo.

– I kakav plan ima moja kćerkica u svojoj lepoj glavi?

– Isto onako kao što smo dosad radili – odgovorila je Lupa. – Šejn mora umreti i to vrlo brzo. Drugog izlaza nema. Ako bude nevolje izmislićemo pokušaj silovanja. Svako će imati razumevanja za to, Henk. A kada Šejn bude mrtav naći ćemo neku poternicu na kojoj se nalazi čovek sličan njemu. Niko u to neće posumnjati.

– A kako ćemo dobiti premiju za Džesi Džemsa?

– Sasvim jednostavno – odgovorila je Lupa. – Tu ćemo morati da pozovemo nekog čoveka iz Čeriti kanjona. Taj Čarls Klark bi bio najpogodniji. Izmislićemo neku dobru priču. Evo, da je Džesi Džems stigao u kanjon i da je hteo Simonu da koristi kao taoca. Bilo bi to strašno za milosrdne sestre da je taj okoreli zločinac uspeo da to uradi. Medjutim, poštteni Klark je odlučio da se suprotstavi banditu i da ga ubije. U takvu priču će svako poverovati. Pogotovu što je Simon žena kojoj svi veruju.

Šerif i stari nitkov Vladimir su se iscerili.

– To je dobra zamisao – rekao je Helman. – Znači, kada je taj Čarls Klark bio na putu ovamo kako bi predao šerifu mrtvog bandita napao ga je Šejn koji je posle toga došao ovamo i tražio nagradu za učenjenog bandita. Ali, ja sam slučajno saznao pravu istinu. Kada sam to rekao Šejnu on je potegao revolver. Na svu sreću ja sam i ovog puta bio brži.

– Kao i uvek – reče Vladimir. – Medjutim, ovog puta sve mora sto posto da se slaže. Taj nitkov kao da ima djavola u telu.

Lupa se pakosno smejala.

– Mogu već sada da mu smestim u telo smrtonosnu kuglu – rekla je. – Eno ga tamo sedi pored prozora kao neka meta koja se ne može promašiti. Mi stvarno možemo to da završimo u roku od pola sata. Da, moramo to završiti što pre. Jer u tom slučaju on neće imati priliku da mnogo razgovara sa ljudima. Evo sada nema nikog osim njega u salunu. Upravo je Meri primila poruku. Ona mu je donela pivo i otišla u kuhinju da mu spremi doručak. Sigurno će se tamo dugo zadržati. Mi znamo kakva je ona u takvim slučajevima. Prema stranim ljudima je jako ljubazna. To je radoznala žena koja želi od njih da sazna šta se radi izvan ovog grada. Kroz pola sata će mu doneti sve što je tražio. Kada bude doručkovao ti ćeš preći onamo u salun kao da ćeš mu predati potvrdu. Zauvijek ćeš ru-

ku u džep svoje jakne i izvadićeš revolver. Istog trenutka ja ću pu-
cati odavde iz svoje „vinčesterke“. Tu nema promašaja.

Gledala je radoznalo dva čoveka ispred sebe. Oni su potvrdno
klimnuli glavom.

– Mene jedino brine to što će Simona tražiti jedan deo nagra-
de, bar polovinu – mumlao je Vladimir. – Čak mislim da može doći
do nekog nesporazuma između nas i nje. Sigurno će tvrditi da smo
mi ispraznili džepove te dvojice što je uvek ona činila.

– Stavićemo nekoliko novčanica u džepove te dvojice – rekao
je Helman. – Najvažnije od svega je to da mi u sledećih tridesetak
minuta uradimo ono što smo smislili. Ili pak imate neke primedbe?

Njih dvoje su odmahнули glavom.

– Šejn mora bilo kako nestati sa pozornice – zabrundao je
Vladimir. – Mi ne smemo trpeti konkurenta u našoj oblasti. Zar da
nam neki stranac odnese ispred nosa najkrupniji zalogaj? Ako
ostane u životu može nam napraviti grdne teškoće. To nikako ne
smemo da dozvolimo!

Neko je kucao na vratima zadnjeg dvorišta. Helman je prišao i
stavio ruku na kvaku.

– Ko je? – upitao je on.

– Čarls Klark – čulo se sa druge strane. Njegov glas je bio tih i
kao da nije želeo da dodje u šerifovu kancelariju sa ulice. – Otvori-
te brzo. Jako je važno!

Čovek o kome su samo koji minut ranije pričali ušao je unutra
kada je Helman otvorio vrata.

Čarls Klark je bio čovek koji je radio kod Simone u Čeriti ka-
njonu kao farmer. To je bilo svakako potrebno pošto su se oko ma-
nastira nalazila polja gde su gajene kokoške i krave. To je bilo ta-
ko udešeno kako bi se prikrile neke druge stvari. Simona je mislila
na sve! Zato je i dovela farmera. A to da je on za vreme rata bio je-
dan od najozloglašnijih begunaca koji je čuda činio znali su samo
Simona i on sam. U to vreme se drukčije zvao. To svoje tadašnje
ime kao da je već i zaboravio.

– Kako si, Čarlse? – upitao je Helman mrzovoljno. Nije mu od-
govaralo što se pojavio baš sada kada su pripremili nešto jako važno.
– Zašto si došao sa zadnje strane kuće?

– Zato što nisam želeo da me neko vidi – objasnio je Klark. –
Do đavola, zašto me gledate tako čudno? Zar ne vidite da sedite
na buretu baruta?

Njih troje su se pogledali. Nestrpljivo su čekali da čuju kakvu
vest im donosi ovaj čovek.

– Kaži brzo, Klark! – reče Helman ljutito. – O čemu se radi?

– Simona me je poslala – objasnio je Klark. – Pita da li ste čuli
nešto o Džesi Džemusu?

– Eno ga tamo na konju – rekao mu je Helman. – A Džordž
Flin već leži na brdu čizama. A sada mi kaži šta ti to znači da sedi-
mo na buretu baruta?

– Čini mi se da znam šta se dogodilo. Juče sam bio malo na toj
viski-farmi. Prema onome što sam čuo vi zaista sedite na buretu
baruta a i mi u kanjonu takodje.

– Do đavola, Klark! Kaži već jednom. Mi i sami znamo da se dogodilo nešto što nam odgovara. Šta je bilo na viski-farmi?

– Čovek koji je ubio Džesi Džemsa zove se Šejn.

– Mi to znamo. Šejn sedi onamo preko u salunu. Kakve to veze ima?

– Džesi Džems je tamo ubijen. Kako se to dogodilo ne znam tačno. Pet i devojka nisu hteli ništa da mi odaju. Čuvao sam se toga da postavljam radoznala pitanja. Pravio sam se da ne znam ništa.

– Poludeću, Klark. Zar ne možeš najzad da se pribereš? – prostenjao je Helman. – O kakvoj to devojci govoriš?

Čarls Klark je udahnuo vazduh. Znao je da to ne može da objasni sa nekoliko rečenica.

Lupa je stala između njega i šerifa. Osmehnula se Čarlsu Klarku i potapšala ga smirujuće po ramenu.

– Sada ćeš odgovarati samo na moja pitanja, Čarls – rekla je ona. – Dakle, kakva devojka?

– Zove se Rini Bokarela.

– I ona je Šejnova?

– Tačno tako.

– Otkud to znaš?

– Simona mi je to kazala. Rini Bokarela je iz Santa Fe. Tamo je za nju raspisana nagrada od 6000 dolara. Ne od strane zakona već je to učinio jedan bogati čovek privatno.

– I Šejn je njen zaštitnik?

– Tako izgleda. Medjutim, Simona misli da se iza toga nalazi nešto drugo. To treba da vam kažem. Vi morate njega da se čuvate. On je jedan neobično opasan tip.

Lupa je zadovoljno klimnula glavom. Pred njenim očima se polako stvarala slika o svemu što se dogodilo.

– Znači Šejn je doveo devojku na farmu Peta Penihoka – rekla je ona. – Tamo se pojavio Džesi Džems i Šejn ga je ubio.

– Mora da je bilo tako – kazao je Klark koji se sada smirio. Bilo mu je lakše kad mora da odgovori samo na jedno pitanje.

– I sada je Šejn doneo mrtvog čoveka ovamo. Zašto je to učinio, Čarls?

– Ja mislim da to može biti neka klopka – odgovorio je Klark.

– Otkako sam čuo za upucavanje na farmi ja sam razmišljao. Zašto nisu tamo sahranili Džesi Džemsa? Uostalom odatle dovde potreban je jedan čitav dan jahanja. Nijedan normalan čovek ne bi prevalio toliki put samo da bi doneo jednog mrtvog čoveka. Zato ja mislim da je Šejn za to imao neki poseban razlog. Došao je da nešto sazna.

– Ja sam sve vreme to pretpostavljao – rekao je šerif. – On hoće da nam pokvari posao.

Čarls Klark je odmahnuo glavom. Pogledao je u Lupa kao da je hteo da kaže da šerif nije to dobro razumeo.

Ali, Lupa je shvatila šta je hteo da kaže.

– Čarls misli na nešto drugo, Henk. Zar ne, Čarls?

Klark je klimnuo potvrdno glavom.

– Tako je. Mislim da Šejnu uopšte nije bilo potrebno da ovamo

donese Džemsa. Premiju bi i onako dobio. I Simona je takodje rekla da je čula mnoge priče o Šejnu.

– Sada je dosta pričanja! – ciknuo je Helman. – Nešto se mora preduzeti. I to odmah. Klark, ti ćeš odjahati natrag u kanjon i o tome ćeš obavestiti Simonu. Kaži joj da sam ja uzeo stvar u svoje ruke. Vladimir će te pratiti izvestan deo puta. Da li si me razumeo?

Stari lupež je klimnuo glavom.

– Naravno, gazda. Otići ću malo u posetu viski-farmi. Moramo je razgledati. Imam osećaj da nam se nešto gadno kuva. Kao da je to neka zavera protiv nas.

– Miriše na to.

– Ali ona će se uskoro raspasti kao mehurić sapuna na vetru – cerio se stari čovek. – Nadam se da ćete se vas dvoje snaći ovde i bez mene?

Lupa je prišla ormanu sa oružjem i uzela jednu „vinčesterku“.

– Da li sam nekada promašila, oče?

– Nisi. Uostalom ja sam te učio da pucaš. Ti si bila učenica kakvu bi učitelj samo poželeti mogao.

Podigla je oružje i nanišaniła jednu odredjenu tačku. Bio je to jedan deo Šejnovog tela na drugoj strani ulice u salunu pored prozora.

– Ne – rekla je ona i spustila pušku. – To moram da sredim kroz spavaću sobu. U tom slučaju dobiće metak baš u srce.

Govorila je tako mirno kao da se radi o zecu ili nekoj drugoj životinji za vreme lova. Mnoge je ona na taj način ustrelila iz pota-je. Ni Šejn nije imao nikakvu šansu protiv nje.

– Hoćete da ga ubijete? – upitao je Čarls Klark zbunjeno. – Simona o tome nije rekla ništa.

– Ovde u gradu sam ja gazda, a ne Simona – viknuo je Helman na njega. – Hajde, nestani odavde isto tako tajno kao što si i došao. I nemoj više da postavljaš tako neobična pitanja. Mi zaista svi sedimo na buretu baruta. Ali ćemo ugasiti fitilj pre nego što ono eksplodira. Vladimire, ti ćeš usput objasniti Čarlsu neke stvari koje će konačno prodreti kroz njegovu tvrdu lobanju do mozga. A Simona ne treba da brine. Mi ćemo srediti stvari onako kako njoj odgovara.

Lupa je stavila obe ruke na ramena Čarlsu Klarku i pogledala ga.

– Henk zaista misli ozbiljno ovo što je rekao, Čarls – prošaputala je ona. – Ti si i sam zaključio da Šejn predstavlja veliku opasnost za nas. Zato i ne smemo da mu dozvolimo da povuče prvi potez. Zar ne shvataš to?

– Shvatom. Vi radite kako treba.

– Ja ću sada odneti mrtvog čoveka – rekao je Helman. – Lupa, verujem u tebe kao i uvek. Za pola sata otići ću kod Šejna u salun. Istog trenutka kada stavim ruku ispod jakne ti ćeš pucati.

– Sve je jasno, Henk – nasmejala se ona. – Otkud mi to treba da gubimo reči na tome?

– Zato što se sada radi o neobičnom slučaju – rekao je Helman. Obukao je svoju crnu jaknu koju je sa zadovoljstvom nosio, jer je bio ubedjen da mu ona pomaže da ga građani još više poštuju.

Klimnuo je glavom ostalima, uzeo savijeni papir sa stola i stavio ga u džep jakne.

– Onda, videćemo se – rekao je i izašao napolje.

Iz nekih kuća ljudi su ga propratili mračnim pogledima. Bili su to muškarci i žene koji su od pre izvesnog vremena sve više sumnjali u poštenje šerifa.

Jedan od njih, vlasnik robne kuće, Abel Rokford rekao je svojoj ženi:

– Opet isto, Beti.

Ona ga je zabrinuto pogledala.

– Da li ti misliš da će on ubiti i tog stranca, Abele?

– Ja u to ne sumnjam, Beti. Uvek kada obuče crnu jaknu posle toga sledi sahrana. Poslednju je imao pre dva dana.

Beti je uzdahnula. Bila je zabrinuta.

– To se neće dobro završiti, Abele.

– S druge strane, radi se o banditima koji bi i inače završili na vešalima.

– Nisu svi bili banditi, Abele – promrmljala je Beti. – To što je stajalo na poternicama ne mora da je bilo tačno. Uostalom, tim ljudima se morala pružiti prilika da kažu svoje mišljenje. U nekim slučajevima se pred sudom utvrdilo da su bili gonjeni i oni koji su nevini i da su bežali samo od straha pred zakonom.

– To je tačno, Beti – rekao je on i nakašljao se. – Naš Pol bi i sada bio živ da se poverio zakonu. Šta mu sada vredi što se kasnije ustanovilo da on nije kriv?

Ona je obrisala suze iz očiju.

Šerif Helman je na suprotnoj strani ulice uhvatio uzde konja i odveo ga do stolara koji pravi mrtvačke sanduke.

– On je kao neki grobar – reče Abel Rokford.

– I kao neki dželat – uzdahnula je Beti. – Čudno je da nikada nije uhapsio nekog od tih bandita.

– U tom slučaju on ne bi dobio premiju, Beti.

Oni nisu bili jedini ljudi u gradu koji su tako mislili. Međutim, niko se nije usudio da to javno kaže.

VIII

Šejn je takodje posmatrao Helmana. I njemu je on ličio na nekog vesnika smrti. I osetio je da se nešto loše sprema. Nije verovao u trenutno primirje.

Video je kako je Henk Helman zastao ispred jedne drvene šupe i kako je odmah iz nje izašao neki čovek u plavom radničkom odelu. Došla su još dvojica i uneli leš unutra.

Šerif Henk Helman se vratio i uputio se prema salunu. Šejn je još uvek bio zauzet time da dovrši svoj obilan doručak. Krčmarica je rekla nekoliko uobičajenih pozdrava, ali Šejn nije hteo da počne razgovor s njom. To se izgleda nije dopalo toj dobroćudnoj ženi.

Kada je Helman ušao unutra Šejn je bio jedini čovek u salunu. Šerif je prišao stolu.

– Doneo sam potvrdu – rekao je on. – Pretpostavljam da pre-

miju nećete brzo dobiti. Kod tako čuvenih ličnosti sigurno će se narediti da se izvrše izvesna proveravanja. Koliko se meni čini biće tu velike gužve.

– I ja tako mislim – osmehnuo se Šejn. – Medjutim, ja mogu da čekam. Zar ne morate da napravite zapisnik sa mojom izjavom, šerife?

– To ću i učiniti – odvratio je Helman. – Ako ste gotovi sa doručkom onda možemo da predjemo onamo preko u moju kancelariju.

– Sedite još malo, šerife – reče Šejn. – Bilo mi je potrebno dosta vremena da savladam to brdo od doručka. Krčmarica je ozbiljno shvatila to što sam rekao da sam gladan kao vuk.

Henk Helman je oklevao. Bio je nervozan. Nije znao šta da uradi. On je sve to zamislio sasvim drugačije.

Sada je Lupa sigurno već stavila kundak puške na rame i nanišaniła Šejново srce. Da li se njen kažiprst već dopola iskrivio? Samo delići sekunde delili su Šejna od večnosti.

Ali, da li je bilo tako? Henk Helman se isprečio na njenom putu. Pokušao je da izračuna kakav je ugao između njega i spavaće sobe.

Bilo kako bilo, tek nije krenulo dobro. On je pokrivao Šejna svojim telom. Bilo je važno da sedne tako da se ne nadje blizu prozora.

Ali, on je došao da izazove Šejna kako bi visoki čovek napravio neki neoprezan pokret. Da li je moguće izazvati jednog takvog momka koji je hladnokrvno doručkovao kao da se ništa oko njega ne dešava i da mu ne preti nikakva opasnost?

– Možete mi postaviti još neka pitanja, šerife – rekao je Šejn bezbrižno. – Uštedećemo jedan drugom vremena.

Helman je uzeo svoju stolicu i namestio je. Polako je seo. Pomislio je da Šejnu da potvrdu. Onda će Lupa pucati. A on će zatim izvući Šejnu revolver iz futrole i opaliti metak pre nego što se pojave radoznali ljudi.

Da, sada je bila najpovoljnija prilika da likvidiraju Šejna. Kasnije niko neće moći ništa da kaže. Prozor će naravno biti razbijen, ali će objasniti ljudima da je to kugla iz Šejnovog revolvera koja je za dlaku promašila hrabrog šerifa.

– Hoćete li sada potvrdu, Šejne? – upitao je Henk Helman. To pitanje mu je nekako prebrzo prešlo preko usana.

Šejn je odmahnuo glavom.

– Ima vremena, šerife – rekao je on. – To ćemo kasnije sve srediti u vašoj kancelariji.

Helmanova ruka je već bila na pola puta prema unutrašnjem džepu jakne.

Medjutim, zastao je.

Šejnu nije promakao taj pokret i bio je jako oprezan. Nešto tu kao da nije bilo u redu!

Iza tezge su se otvorila vrata i iz kuhinje je izašao šankista saluna Bil Grin.

– Dobro jutro – pozdravio je on dvojicu za stolom. – Treba li da vam nešto donesem, šerife.

– Da, Bili. Viski.

Šankista je napunio jednu čašu i doneo je na sto.

Šerif je otpio gutljaj. Njegova ruka nije bila mirna. Šejnovom oštrom oku to nije promaklo. On je pazio na najmanju sitnicu.

Izgleda da je Helman skoro izgubio živce. Osećao se djavolski loše. Nije nikako mogao da izazove ovog hladnokrvnog čoveka da učini nešto što bi mu dalo povoda da dodje do obračuna. Šejn je bio suviše lukav da bi naseo tako jeftinim trikovima. Šerif je najzad shvatio da to neće biti lak zalogaj.

Ubistvo se ipak mora odložiti. Sada se nikako nije moglo preduzeti nešto. Nadao se da je to i Lupa shvatila. Nije više bilo potrebno da vrebata.

U salunu su se pojavili prvi gosti. Bili su to ljudi iz grada. Izgleda da ih je radoznalost namamila ovamo. Bili su sigurni da će se opet nešto dogoditi. Salun se polako punio. Šejn je zamolio šankistu, vlasnika saluna, da donese bocu.

– Vi ste moj gost, šerife – rekao je on. – Ne mogu sam da proslavim moj veliki uspeh. Šankista, dajte piće ljudima na moj račun.

Ljudi su ga gledali zbunjeno kao da nisu znali čije je mrtvo telo on doneo u grad.

– Ako neko još nije čuo – uzviknuo je Helman – Šejn je doneo u grad mrtvog Džesi Džemsa.

Čuli su se uzvici čudjenja. Na licima ljudi ogledalo se nepoverenje.

Helman je pocrveneo u licu. Taj djavo Šejn! Ako ovako nastavi dalje on će uskoro imati ceo grad na svojoj strani.

Da li je već predosetio da se radi o njegovoj koži?

Šerifu Helmanu je sada bilo jasno da je Šejn došao u grad sa nekom odredjenom namerom.

Taj čovek svakako mora umreti! U Helmanovoj glavi je stalno bubnjalo: „umreti, umreti, umreti!“ Jednostavno ga treba ukloniti sa ovog sveta. Postoji još samo jedna mogućnost, da ga namami u kancelariju gde će biti likvidiran. Mora ga odvesti onamo jer će inače taj nitkov steći još više prijatelja. A to se svakako moralo izbeći.

Sto mu gromova! On sebe ovde prikazuje u najboljem svetlu. A nije napravio ni najmanju grešku. Samo kako se smeška ljudima kojima je ponudio piće! Krenuće u pakao pre nego što je mislio!

Dok su se u glavi šerifa Helmana valjale tmurne misli on se smeškao. Znao je da ga posmatraju. Svaki njegov pokret.

Na kraju krajeva svi su ovde znali da mora doći do obračuna revolverima. Poznali su to i po tome što je šerif obukao svoju crnu jaknu.

– Predlažem sada da mi polako krenemo u moju kancelariju i da sredimo što imamo oko tih papira – reče Helman jako glasno kako bi i ostali čuli. – Posle toga možete da slavite svoj uspeh kako vam srce želi.

Šejn se osmehnuo.

– Da, možda je tako najbolje, šerife – kazao je on. – Najpre rad, a potom zadovoljstvo.

Ispraznio je čašu i ustao.

– Račun ću platiti kada se budem vratio, Bili – doviknuo je on prema šanku. – Vi možete mirno da date još pića na moj račun. Ja ću sve da platim.

Ljudi su podigli čaše u znak priznanja za njegovu velikodušnost.

Šerif Helman osećao se kao da ga je neko udario maljem po glavi. On je mahnuo neupadljivo prema prozoru iza koga se zavesa lako pokrenula. Sada Lupa sigurno zna da treba da se uzdrži i da se pritaji. Međutim, bio je siguran da je njegova verenica i bez toga shvatila šta se dogodilo. Bila je dovoljno lukava, u to Helman nije sumnjao.

Dva čoveka su ušli u kancelariju i Helman je seo za svoj teški pisaći stol.

Uzeo je papir, mastilo i pero i počeo da piše. Pri tom je svaku reč čitao poluglasno. Bile su to uobičajene rečenice. Njima se tvrdilo da je Šejn doneo u Velington ubijenog bandita Džesi Džemsa i predao ga šerifu Henku Helmanu. Zatim je na drugom papiru napisao Šejnovu izjavu. Ona je sadržala istinu. Da je u divljini Oklahome posle duže potere došlo do oružanog obračuna u kome je Šejn ubio Džesi Džemsa.

Helman je savio oba papira i pružio ih Šejnu preko stola.

– Time je sve završeno, Šejne. Šta sada nameravate?

Šejn je stavio papire u džep.

– Moram još da platim svoj račun u salunu – rekao je on. – Ako mi novčanik dozvoljava, častiću još. Hoćete li sa mnom?

– Imam još nešto da uradim – reče Helman. – Verovatno ću doći kasnije.

– U to vreme ja verovatno već neću biti tu.

– Imate li neku novu poternicu u vidu?

– Za sad ne, šerife.

Helman se kiselo osmehnuo. Moraće izvesno vreme da prekine prljavi posao kojim se bavi. Bio je siguran da Šejn čeka da on načini neku grešku i da napadne. Međutim, to zadovoljstvo mu šerif neće pružiti. Gluposti neće biti.

– Želim vam i dalje mnogo uspeha, Šejne.

Šejn se vratio natrag u salon. Ljudi su ga pozdravili glasnim „halo“. Došle su nove runde pića. Šejn je stalno častio.

Viski je odvezao jezike. Šejn je slušao primedbe na račun šerifa.

– Imate li vi nešto protiv vašeg šerifa? – upitao je Šejn čoveka koji je stajao pored njega.

– Ah, nemamo – odgovorio je čovek. – Helman je u redu. On je poubijao mnoge bandite i tako je grad ostao čist. Samo mislim da ponekad preteruje svojom strogošću.

– Sve on to radi zbog dolara – umešao se jedan drugi čovek u razgovor. On je već bio dosta popio i pustio jeziku na volju da kaže što želi. – Verujte mi, Šejne, tako je. On, njegova ljubavnica i njegov budući tast Vladimir su jedna banda. Oni rade ruku pod ruku. Odavno tu stvari nisu u redu.

I drugi ljudi su prišli Šejnu i onom čoveku koji je govorio.

– Pitam se zašto je taj stari lupež pre sat vremena tako naglo odjahao. Verujem da on i njegova kćerka imaju Helmana u rukama i šerif igra onako kako mu oni sviraju. Kažem vam da tu nešto nije kako treba.

Pogledao je unaokolo, ali mu niko nije protivrečio.

– Ja mogu nešto da vam ispričam – javio se neki stari čovek. – Kratko vreme pošto je Šejn ušao u salun došao je taj farmer iz Čeriti kanjona, Čarls Klark. Svog konja je ostavio daleko napolju izvan grada i ostali deo puta prevaleo pešice. Šunjao se tako kao da ne želi da bude primećen. Hoćete li da znate u koju kuću je ušao? U šerifovu kancelariju, ljudi. I to kroz zadnja vrata. U to vreme u kući su se nalazili šerif, njegova verenica i stari Vladimir. On je kasnije izjahao iz grada. A i čovek iz Čeriti kanjona je krenuo na put. Ja se pitam šta to treba da znači!

Šejn se uznemirio. Setio se starog Peta i Rini koji su sada sami na farmi.

Mora što pre da se vrati natrag. Vrebajuće oči šerifa mu nikako nisu izlazile iz glave. Već ranije je primetio da se sprema neka oluja. Taj osećaj je bio sve jači u njemu.

Morao je da se vrati na viski-farmu. Svaki minut mu je dragocen.

– Čeriti kanjon? – upitao je on. – Šta je to u stvari? Čuo sam negde to ime.

Najpre je o tome govorio bandit Džek Hanter. Njegove zadnje reči su bile: „Ja sam samo hteo u Čeriti kanjon...“!

Posle toga mu je ledi Voring ispričala o tom starom manastiru koji potiče još iz meksičkog doba.

– U Čeriti kanjonu žive milosrdne sestre – objasnio mu je jedan čovek. – Priča se da one čine mnoge dobre stvari. Pomogle su nekim jadnim ljudima da stanu na svoje noge.

Kod Šejna je sevnula varnica. Jedan nevidljivi krug se zatvorio pred njegovim očima.

Odjednom mu je sve bilo jasno.

– Potrebno je samo da jašeš pravo na sever. Do tamo ima otprilike dva dana jahanja. Na pola puta do kanjona nalazi se jedna mala farma. Tamo, na granici izmedju trnovitog žbunja i Čiroki masiva. Hoćeš li da ideš tamo, Šejne?

– Nameravam – odgovorio je Šejn. – Taj kanjon je cilj moga putovanja.

Rekao je to namerno i platio račun. Onda je krenuo. Kada je izašao na ulicu primetio je neki pokret iza prozora šerifove kancelarije. Šerif i njegova verenica Lupa za koju je tek sada čuo u salunu.

Izgleda da se ovde ne radi samo o šerifu nego je to jedan djavolski opasan trio. Trio lovaca na ucenjene ljudske glave. Šejn je sada znao skoro sve.

Nije mu bilo prvi put da se sretne sa ljudima kojima je bilo zanimljivije: lovac na ucenjene ljudske glave.

Oni za kojima je raspisana poternica nalazili su utočište u Čeriti kanjonu. Tamo su ih primali i zatim ih slali šerifu i njegovim partnerima.

Kako to da tim gramzivim nitkovima nije palo na pamet da se i kod Peta Penihoka može naći dosta novca? Ti lupeži imali su svuda svoje špijune. Njima sigurno nije promaklo da jednom mesečno dolaze kola iz Ostina i odnose punu burad viskija.

Banditi su morali znati da je stari Pet svoju staru farmu pretvorio u nešto što mu donosi dobre prihode.

To se trajno nije moglo sakriti. Možda je stari Pet već odavno na nišanu i samo se čeka povoljan trenutak.

Još više nego za Peta bio je zabrinut Šejn za Rini. Za lovce na ljudske glave ona je vrlo privlačna meta. To da je onaj bogati čovek u Santa Fe raspisao veliku nagradu nije sigurno promaklo tim lupežima.

Šejn je slutio da nesreća može doći kad tad.

Uprkos tome on nije izjahao žurno iz grada. Vladimir Barovski imao je prednost od tri sata. Nije bilo tako jednostavno da ga stigne čak ni onda ako njegov konj počne da hramlje. Ali u to se nije moglo poverovati. Koji bandit jaše jednog tako lošeg konja? Onaj bandit koji je gonio ili bio progonjen uvek je imao dobrog konja. Često je to odlučivalo o životu i smrti.

Nije imalo smisla ni to da tako naglo iscrpi snagu svoga mrkova. On mora biti spreman za slučaj da treba nekud ponovo da se krene.

Možda se i suviše brinuo kada su u pitanju Rini i Pet. Ti lovci na ljudske glave se sigurno još nisu dosetili gde se Rini nalazi. U svakom slučaju Šejnu je bilo teško kad na to pomisli.

Šerif i njegova verenica posmatrali su Šejna sjajnih očiju kada je on izašao iz saluna i napuštao grad.

– Samo da si mi dao znak, Henk – rekla je Lupa prekorno po ko zna koji put. – Kada si bio sam s njim u salunu imala sam ga na nišanu i smrt bi ga stigla dok okom trepneš. Zašto si toliko oklevao? Taj nitkov će nam zakuvati gadnu čorbu ako ga sada najzad ne uklonimo sa ovog sveta. Moramo da ga pratimo. I to odmah! Nema više vremena za razmišljanje.

– Sedlaj konje i zapakuj sve što nam treba – rekao je on mrzovoljno. – Za to vreme ja ću otići u salun i raspitaću se šta se dogodilo.

Lupa je uzela jednu poternicu sa pisaćeg stola. Zvao se Ben Tul i opis je odgovarao Šejnu.

– Pokaži ovo ljudima! – frknu Lupa. – To je važno. Na kraju krajeva moramo imati neko pouzdano objašnjenje zašto ga gonimo.

– Sigurno će ljudi u gradu nešto posumnjati – rekao je on. – Zar nije bolje da ti ostaneš ovde?

– Ne, to ne dolazi u obzir! – ciknula je ona. – Hoću da krenem inače ćeš ti ponovo napraviti neke greške.

– Onda jaši sama! – zagrmje on.

Uzeo je poternicu i izašao napolje. Vrata su se zalupila za njim.

Lupa ga je otpratila prezrivim pogledom.

– Blesav čovek – prošaputala je ona. – Nećeš još dugo, dragi moj. Onda ćeš biti odbačen kao stara krpa. To vreme se polako bliži.

Još od početka njen plan je bio da samo iskorišćava Henka Helmana. Dugo je tražila takvog čoveka. Ali, kada je pre oko godi-

nu dana upoznala tog čoveka odmah joj je bilo jasno da je on naj-pogodniji za ono što je nameravala.

On nije bio glup, ali ne i suviše inteligentan da bi otkrio njene namere. Lupi i njenom ocu je bio potreban čovek koji je grub ali i poslušan. Neko ko će im pomoći u lovu na ucenjene ljudske glave. Lupa je lako uspela da mu zavrti mozak i da ga učini slepim. On čak nije ni znao koliko su dosad zaradili. To nije ni pominjao zbog žene u koju je bio zaljubljen. Beznadežno. Za njega je na ovom svetu postojala samo ona.

Vladimir i Lupa Barovski su nameravali da u svoj džep stave ne samo šerifa nego i leđi iz Čeriti kanjona. S njom će se dogovoriti kad za to dodje vreme.

– Mislim da je to vreme došlo – nastavila je Lupa da šapuće. – Nadam se da će tata uraditi onako kako sam mu kazala da radi u slučaju da nam zapreti opasnost. Uzdam se u tebe, tata.

Osmehnula se zadovoljno.

IX

Vladimir Barovski je jahao prema maloj farmi uz poslednje crvene znake večernjeg sunca. Ugledao je Peta koji je sedeo u svojoj stolici sa naslonom i video je da je okrenuo glavu i nešto doviknuo prema kući kada se pojavio jahač.

Neka vitka devojka u jednostavnoj lanenoj haljini svetloplave boje sa dugom kosom izašla je iz kuće.

To je znači bila Rini Bokarela, devojka iz Santa Fe koju love kao ubicu!

Stari kučkin sin je zadovoljno liznuo jezikom svoje usne i iscerio se. Rini će biti baš pravi plen za njega. Odavde je čeznuo zajednom takvom mladom i vatrenom ženom.

Rini je nestala u kući i pojavila se ponovo sa puškom u rukama.

Vladimir Barovski je mirno jahao dalje. Trudio se da ničim ne oda da ima nekakve neprijateljske namere. Sve bi trebalo da se dogodi brzo. Vladimir nije mislio na to kako će se sve to završiti. Najpre će naterati viski-farmera da mu da sav novac što ima. Kao protivuslugu obećaće da će ih oboje ostaviti u životu. Kada je ljudima život u opasnosti oni su spremni da daju sve što imaju u nadi da će to kasnije nadoknaditi.

Za Peta Penihoka više nije bilo nade. Vladimir Barovski je već odlučio. Smrtna presuda!

Po njemu se to nije moglo videti dok se približavao maloj farmi sa osmehom na licu i zatim zaustavio svoga konja.

– Halo Pete! – uzviknuo je stari lupež. – Dugo te nisam video.

– Ako si mi došao u posetu – reče Pet – onda sjaši i nadji nešto na šta ćeš da sedneš.

Znali su se iz grada kada su se sretali, jer je Pet s vremena na vreme išao tamo da nabavi šta mu treba. To su uglavnom bila višednevna putovanja jer je stari Pet imao običaj da se zadrži duže u gradu.

U takvim prilikama Vladimir je Petu bio dobar drugar kada su pili, a znao je i da ga odvede kod neke sumnjive žene kako bi Pet osetio blizinu ženskog tela. Čak i u takvom malom gnezdu kakav je bio Velington moglo se naći nešto za šta javnost nije znala.

Za Peta je Vladimir bio čovek koji je umeo da živi, okretan i brz mada mu do rada nikada nije bilo stalo. Ponekad mu je Pet tutnuo koju novčanicu u ruku, što je Vladimir uvek rado primao.

Osim toga Pet je znao da Vladimir ima neobično lepu kćerku. Znao je i to da se ona verila sa šerifom Helmanom. Medjutim, nije mu bilo poznato da oni predstavljaju trio ubica bez milosti. Nije znao ni to da su mnogi ljudi za kojima je bila raspisana nagrada završili na brdu čizama u gradu Velingtonu.

Dobri čovek Pet je više voleo da priča o okolini. Otkako je postao poslovan čovek njega je interesovalo samo to da na vreme pripremi svoj proizvod od koga se pravio čuveni viski.

On i Rini su bili razočarani kada su primetili da taj jahač nije bio Šejn. Bili su i zabrinuti da mu se nije nešto desilo. Nisu znali da li se u medjuvremenu nešto dogodilo.

Vladimir je sjahao i odveo konja do pojila. Tamo mu je skinuo sedlo kako se to obično i radi kod životinje koja je ceo jedan dan kaskala. Taj stari lisac je to učinio kako Rini i Pet ne bi posumnjali u njega. A u stvari on nije imao nameru da se zadrži više od sat vremena ovde.

Posle toga će sigurno sve teći onako kako je on zamislio. U to uopšte nije sumnjao.

Rini je ponovo izašla iz kuće. Ovog puta u njenim rukama se nalazila boca viskija i još dve limene čaše. Pet joj je još ranije dao znak da donese običan viski. Bilo je to ono što je Pet sam proizveo, a od toga se kasnije pravi u fabrici čuveni viski koji se oplemenjuje nekim novim dodacima.

Pet nije imao nameru da svom starom drugaru da piće koje mu daje firma, jer je znao koliko ovaj može da popije.

– Halo, mis! – ciknuo je Vladimir. Pretvarao se da je iznenađen. – Prethodno sam vas video izdaleka ali vi ste odjednom nestali i ja sam pomislio da mi se to samo pričinilo. Sada vidim da ste vi zaista ovde. Mogu li da se predstavim, lepa leđi? Zovem se Vladimir Barovski.

Pružio joj je ruku.

– Ja sam Rita Daglas – rekla je ona. Bilo je to ime koje je koristila dok se nalazila kod stare leđi Voring. – Dobro nam došli.

– To je jedan moj stari prijatelj – objasnio joj je Pet. – Ti možeš sasvim slobodno da mu ispričaš sve o sebi ako on to želi da zna.

Vladimir se nasmejao. Seo je na stolicu i nasuo sebi Petov viski u čašu.

– Nemoj reći da sam tako bezazlen, Pete – rekao je on. – Kad vidim ovako nešto lepo mogle bi da mi padnu na pamet neke glupe misli. Mogu li da te pitam kako si pronašao ovakav jedan prekrasni biser?

– Preko oglasa za ženidbu u novinama – tvrdio je Pet. – Doveo sam je iz Fort Sila. Ona je kćerka poručnika koga su u jednom na-

padu ubili Indijanci. Sada smo se jako zbližili. Valjda će uskoro postati i moja supruga.

– To ti nije loša zamisao, Pete – reče Vladimir. – Onda ćeš imati razloga da živiš u ovoj divljini. Kako radi destilacija? Da li ide posao?

– Malo je mušterija – žalio se Pet. – Dobijem toliko koliko je potrebno da se preživi.

– Važno je da ne umreš od gladi, prijatelju moj. Ako ti ovde bude potreban pomoćnik onda ćeš kazati meni. Takav jedan posao bi bio za mene.

Odjednom se trgao. Pogledao je u Petovo rame i kao da nije primetio dosad zavoj koji je virio iz košulje.

– Ti si ranjen, Pete! Šta se dogodilo?

– Jedan mali okršaj sa pumom. Za dlaku sam izbegao ono najgore. Došao sam upravo u trenutku kada je napala moje ovce. Pucao sam ali nisam dobro gadjao. Onda je ona skočila na mene i ogrebala mi rame svojom šapom. A onda sam je upucao revolverom.

– Onda si ti tu imao sreće, staro momče – rekao je Vladimir kao da žali svoga prijatelja. – Da ti ona nije slomila neku kost?

– Nekoliko rebara je ogrebano.

– Interesantno!

Pet je uzeo svoju lulu i napunio je duvanom. Još uvek nije posumnjao ništa. Čak ni to ga nije uzbudilo što Vladimir stalno odmerava Rini požudnim pogledima. Lepo telo mlade Rini kao da je uzbudilo starog lupeža. Jer, ispod lanenog platna ocrtavalo se sve ono što devojka ima.

Nije više hteo da okleva. Videlo se da je bio rešen da ovo sve već jednom završi. Isto tako je bio mišljenja da je dosta zavaravao ovo dvoje.

– Zar te ne interesuje zašto sam se ovamo uputio, Pete? – upitao je on.

Pet je izduvao dim iz svojih usta.

– Nisam hteo da budem neučtiv – odgovorio je on. – Trebalo je da mi to kažeš, zar ne?

– Svakako, Pete – nasmešio se Vladimir. – Prema starim prijateljima treba se ponašati kao prijatelj i pred njima ne treba da se kriju neke tajne. Šerif me je poslao. Treba da potražim jednog odredjenog čoveka. Za to vreme me je Helman imenovao za svog pomoćnika.

Otkopčao je jaknu i pokazao komad metala koji je ličio na zvezdu. Odmah se videlo da je to deo konzerve na kome je crnom bojom ispisano ŠERIF.

– To je moja značka, Pete. Ne izgleda baš lepo ali to je to. Meni je svejedno kako ona izgleda. Važno je da ću ja biti nagrađen zato što ću proći unaokolo i videti šta se događa.

– I ko se traži? – upitao je Pet. – Mora da je to neka velika riba kad šerif plaća.

– Radi se o Džesi Džemusu.

Pet je pokušao da napravi grimasu ali mu to nije baš jako dobro uspelo.

– Čuveni Džesi Džems? – upitao je on. – Zar je to zaista moguće?

– Ne mogu da se zakunem u to – iscerio se Vladimir. – Ali, svi tvrde da je tako. Uostalom u našem gradu su se zadržali dvojica lovaca na ucenjene ljudske glave. Oni su se raspitivali za nekog Šejna i za neku mladu devojkicu sa jako dugom crnom kosom. Ta devojkica vredi 6000 dolara. Na toliko je neko raspisao nagradu za nju.

Pogledao je u Rini. Puška se nalazila pored njegove stolice. Video je kako se Rini uplašila i okrenula se da utrči natrag u kuću.

Vladimir je brzo zgrabio pušku i uperio cev u devojkicu.

– Ostani ovde! – viknuo je on. – Nemoj da se služiš nikakvim trikovima jer ću inače upucati Peta!

Pet je instinktivno spuštao ruku prema naslonu stolice gde se nalazio njegov pojas za revolvere. Ali je stao na pola puta.

Shvatio je da ovo nije šala. Vladimir Barovski je nameravao da uradi nešto s njima. I sada je grubo skinuo masku sa svog lica. Pet je bio preneražen. Tako nešto nije očekivao od svog starog drugara.

Vladimir je ustao i prišao stolici gde je sedeo Pet. Pri tom je stalno motrio na Rini.

– Budi mirna, Rini Bokarela! – naredio je on. – I ti Pete ne mrdaj! Ti ne bi trebalo da imaš ništa protiv ako joj smestim jednu kuglu u telo i za to dobijem gomilu novaca.

On je uzeo Petov pojas za revolvere i bacio ga u vodu na pojilištu.

– Vladimire, šta si ti to naumio da uradiš? – dahtao je Pet. – Uostalom, otkud ti to znaš? Ti ipak nećeš učiniti nešto loše toj devojkici.

Vladimir se iscerio pakosno.

– U svakom slučaju u igri su 6000 dolara, Pete. To je za mene čitava gomila novca. S tim bih mogao da omogućim sebi divan život u danima moje starosti. Ne boj se, ja tvoju malu prijateljicu neću ubiti, Pete. Za to nemam srca. Ima mnogo načina da ona stigne do noža. Da je odvedem u Santa Fe, na primer. Dug je put do tog grada. Mogao bih da doživim neke lepe trenutke s njom dok stig-nemo tamo.

Od pomisli šta sve može doživeti Rini Petu je skoro pozlilo. Za ovo kratko vreme koliko su bili zajedno ta devojkica mu je prirasla za srce. Nijednog trenutka on nije imao zle namere prema njoj.

– Da li je tebi stalo do novca, Vladi? – upitao je on ljutito. – Da li je u pitanju samo tih 6000 dolara?

Stari lupež je potvrdno klimnuo glavom i pakosno se iscerio. On je pomislio na to da je već tako blizu da ostvari svoju nameru. Sada je mogao da omekša Peta, baš kako je i planirao.

On je uperio cev oružja prema Rini koja je stajala tu kao da se sledila od straha.

– Stani pored njegove stolice, Rini! – naredio je on. – Tako

mogu bolje da vas kontrolišem. I ne brinite. Ako budete razumni ništa vam se neće dogoditi.

Po njegovim pokretima moglo se pomisliti da je on spreman da s njima sklopi neki sporazum. Rini i Pet nisu mogli da primete koliko je on krvoločno raspoložen.

Igrao je ulogu nekog starog mangupa koji je ovde na silu hteo da se dokaže, ali na ubijanje još nije mislio.

– Kakva je tvoja ponuda, Pete? – upitao je on vrebajući. – Ti sam nemaš novca?

– Ti se varaš! – rekao je Pet ljutito. Zbog straha da će se nešto dogoditi toj divnoj devojci bio je spreman da preda sve što je imao.

– Pete! – krikнула je devojka.

Pet je stegao usne. I sam je primetio da je otišao suviše daleko. Nikako nije smeo da oda tom lupežu da ima novac.

Ali Vladimir nije reagovao na uzvik mlade Rini.

– Pa, pitam te još jednom kakva je tvoja ponuda, Pete? Ja sam već slutio da si ti nešto uštedeo. Stigla je priča čak do Velingtona da ovde dolaze teretna kola iz Ostina i odnose burad. Kažu da si ti napravio dobar posao.

Pet je odmahnuo glavom. Osetio je da je priteran u ćošak i pokušavao je da se brani. Njemu samom je bilo jasno da sve to čini uzaludno.

– Nije sve to tako kako se priča – rekao je on potišteno.

– Kada bih sve sabrao onda bi ta suma novca bila otprilike onolika koliko bi ti dobio od tog čoveka u Santa Fe.

– Onda, novac na sunce, Pete!

– Nema ga ovde na farmi.

– Znači stavio si ga u banku kao i svi fini ljudi, zar ne? Stvar postaje sve interesantnija. Sada ćemo ući u kuću i ti ćeš mi pokazati sve tvoje potvrde o uplati, Pete! Uvek se dobije papir kada se novac uplati u banku. Hoću da vidim te papire. Napred, ulazimo unutra!

Poterao je njih dvoje ispred sebe u kuću. Pet je morao da se podupre svojim štapom. Osećao se proketo bedno zbog svoje rane. Pogotovu mu je bilo žao da je naseo na trik jednog čoveka koga je smatrao poštenim gradjaninom.

Ušli su u dnevnu sobu koju je Rini u medjuvremenu lepo spremila. Na stolu je stajala vaza sa poljskim cvećem koje je ona ubrala napolju u dolini.

Pet je doneo neko drveno sanduče. Njegovi prsti su drhtali kada je otvarao poklopac.

– Možeš uzeti sve, Vladimire – prostenjao je on. – Ali ja moram prethodno da donesem novac. Potrajaće to malo duže dok se vratim iz Ostina.

Priznanice su bile lepo poredjane i vezane žicom. Vladimir Barovski je uzeo svežanj u ruke, odvezao ga i pažljivo zagledao nekoliko priznanica. On se u to dobro razumeo jer je nekad radio kao blagajnik u jednoj banci pre nego što je krenuo stazama zločina.

– Slagao si me, Pete – rekao je on ledenim glasom. – Ovde se nalazi trideset miliona. Zašto tvom starom prijatelju nisi rekao pravu istinu? Mislim da to nije lepo od tebe, dragi moj.

– Ali, zato ih možeš uzeti sve – uzdahnuo je Pet. – Da li si sada zadovoljan?

– Napiši mi punomoć da mogu da ih podignem – zahtevao je Vladimir. – Ja ću sam da ih lično podignem u banci. Osim toga moraš napisati da si ti taj novac izgubio od mene na pokeru. Sedi i piši, Pete!

Pet je uzeo papir i olovku iz sandučeta. Polako je dolazio sebi i smirivao se. Mislio je na to da je dobio u vremenu. Vladimir neće tako lako doći do novca. Rini je svedok da je bio primoran da to napiše.

Vladimir Barovski je sa osmehom posmatrao kako Pet piše na papiru ono što njemu odgovara. Zatim je uzeo papir, savio ga i stavio ga u džep.

– Hvala ti, Pete – rekao je on sa osmehom. – Ja sam mislio da će to ići mnogo teže s tobom. Nisam mislio da ćeš tako brzo popustiti. A pre svega nisam pomislio da si toliko glup, Pete! Ne i nikako ne, ne...

Odmahnuo je glavom i istovremeno izvukao revolver iz futrole. Kao da se neće uplašio!

Pet je još uvek mirno sedeo na stolici. Na njegovom licu ogleđao se užas i strah da će biti ubijen!

– Vladimire, ali to...

Vladimir Barovski je pucao.

Rini je kriknula kao da ju je zmija ujela.

U početku je stajala ukočeno kao da su joj svi delovi tela otkazali poslušnost. Sada odjednom se probudila iz nekog mučnog sna. Nije dugo razmišljala. Pojurila je prema tom zločincu i pokušala da mu uzme „kolt“ iz ruke. Sama je bila svesna toga da to neće uspeti i da je takav jedan pokušaj besmislen. Medjutim, ona više nije mogla da se savlada. Kao da je izgubila razum kada je videla da se Pet trgao i pao sa stolice.

– Ubico! – viknula je ona besno. – Prokleti ubico!

Koliko je ona zavolela tog dobrog, predobrog čoveka Peta! To što je on upucan izgledalo je za nju kao kraj sveta. Nije mogla da zamisli da se tako nešto može dogoditi. Pet!

Vladimir je bio grub i udario ju je svojom koščatom pesnicom. Pala je skoro onesvešćena pored stola.

Taj đavolski Barovski je odnekud izvadio kaiš i vezao joj ruke. Zatim ju je povukao napolje i poveo je prema koralu za konje.

Ona je bila još uvek ošamućena od udarca i od onog što je doživela. Taj divni Pet! Stalno je jecala i nikako joj iz glave nije izlazila slika kako Pet pada sa stolice.

Sve što je doživela bilo je tako neobično i događaji su se prosto nizali jedan za drugim. Zar je ona kriva što je tako lepa i što muškarci izgube razum kad je vide? Eto, našla je malo topline i nežnosti kod tog starog čoveka Peta, ali je on tu svoju dobrotu platio smrću.

Sve se dogodilo jako brzo i iznenada. Ona i Pet su mislili da sve teče dobro. Da će taj lupež biti zadovoljan sa novcem koji će dobiti.

Nisu ni slutili da će taj đavolski Vladimir tražiti još nešto više. Vezao ju je za ogradu korala. Zatim je osedlao dva konja. Sasvim prirodno umornog konja na kome je dojahao ostavio je u koralu i uzeo drugog. Želeo je što pre da stigne tamo kuda je naumio. Čeriti kanjon je bio njegov cilj. O tome nije razgovarao sa svojom kćerkom i šerifom ali je bio siguran da oni neće imati ništa protiv za ono što je on uradio.

Stari lisac, lupez koji uvek zna šta hoće, odlučio je da što pre umakne sa ovog mesta. Usput je imao mnogo vremena da razmisli o svemu. Palo mu je na pamet i to da možda taj Džesi Džems i nije onaj pravi Džesi Džems. Ali, najviše ga je uznemiravalo to što se pojavio taj đavolski opasni Šejn. Bio je siguran da taj čovek nije lovac na ucenjene ljudske glave. Imena takvih ljudi koji jure za nagradom bila su svuda poznata u ovoj zemlji. Vladimir nikada nije čuo o nekom Šejnu koji juri za premijama. Sem ako on ne koristi neko drugo ime. Ali, Vladimir bi i to znao. Ti lovci na ucenjene ljudske glave su posebna vrsta ljudi. Oni imaju oči hladnog odsjaja i izgledaju grubo i divlje.

Šejn je bio sasvim drukčiji. U to se Vladimir uverio dok ga je gledao u salunu.

On je bio siguran da Šejna više nema među živim ljudima. Lupa i šerif su sigurno obavili svoj deo posla. U to uopšte nije sumnjao. Ta zamka smrti bila je dobro smišljena i valjda u Velingtonu nikom neće pasti na pamet da je to nešto namešteno kako bi se sa ovog sveta uklonio taj đavolski Šejn.

Bio je takođe uveren i u to da će dalje ići sve kako je on predvideo. Uhvatio je Rini i bacio je u sedlo.

– Pete – šaputala je ona. – Pete...

Vladimir je uhvatio uzde njenog konja i krenuli su.

On će nju odvesti u Čeriti kanjon i zatim će se vratiti u grad! Bar takva je bila njegova namera. Lupa i on će zatim jako brzo nestati iz grada. Šerifa će vrlo lako isključiti iz igre. On njima više nije bio potreban. Taj čovek im je bio samo kao neka maska za izvesno vreme. Helman to uopšte nije primetio.

Na kraju će on, Vladimir, zajedno sa Lupom i Simonom završiti priču u Čeriti kanjonu.

Vladimir Barovski je bio uveren da se pred njim nalaze polja sa mirisnim cvećem i lepa, mirna budućnost.

Nije se setio toga da je Šejn mogao izvući živu glavu...

X

Šejn je stigao noću na malu farmu. Već iz daljine je primetio na mesečini da se u koralu nalazi samo jedan konj i kada je prišao bliže video je da je to tuđ konj. Rininin palomino i Petov mustang već nisu bili tu.

U kući kao da nije bilo nikoga. Nije gorelo svetlo a niko se nije pojavio na vratima da vidi ko je to došao.

Šejn je slutio ono najgore.

Uzeo je revolver u ruku, skočio sa konja i potrčao prema maloj kući.

Najpre je ušao u kuhinju i zapalio lampu. Odmah je video da se na šporetu nalaze tiganj i dva tanjira. Mirisalo je na pečeno meso ali se vatra u šporetu bila ugasila.

Bio mu je potreban samo jedan pogled pa da zaključi da je neko toj veštoj Rini smetao dok je ona pripremala jelo. Ovde svakako nije bilo borbe. Možda u nekoj od drugih prostorija?

Šejn je otvorio vrata dnevne sobe. Upalio je lampu koja se nalazila na stolu.

Ugledao je drveno sanduče. Pored njega se nalazio cveće. I, neki papiri i olovka!

Tek sada je Šejn čuo prigušeno stenjanje sa druge strane dugačkog stola.

– Pete! – viknuo je on.

Samo dva duga koraka i Šejn se našao iza stola. Klekao je pored starog čoveka.

Pet ga je gledao sa suzama u očima.

– Znao sam, Šejne – prošaputao je on. – Zato sam se i borio protiv toga da ne zaspim zauvek. Kakva sreća da si ti došao!.

Pet je bio teško pogođen. Izgledalo je kao da lebdi negde između ovog i onog sveta. Ali neka neshvatljivo jaka volja ga je još držala da ne krene na put bez povratka.

– Nemoj mnogo govoriti, Pete – Rekao je Šejn. – Ne treba da se naprežeš. Budi miran, staro momče. Sve ćemo mi uspeti da sredi-mo. Kao i ono što smo uradili prvi put. Ima još mnogo vremena dok ti kreneš kod svojih predaka.

Podigao je Peta i odneo ga do kreveta u spavaćoj sobi. Posteljina je bila čista i ispeglana. Kao i u ostalim prostorijama moglo se videti da je Rini sve to dovela u red.

Ali, gde li je ona sada, razmišljao je Šejn. Ipak mu je bilo jasno da je taj lupez Vladimir Barovski bio ovde.

– Barovski – prostenjao je Pet. – Taj kućkin sin je...

– Nemoj mnogo da govoriš! – opomenuo ga je Šejn. – Mogu da zamislim šta se sve dogodilo. Barovski je na silu odveo Rini. A tebe je upucao. Sigurno je mislio da si ti već mrtav čovek i zato te je ostavio da ležiš ovde. Da nije tako on bi ti smestio još koju kuglu u telo.

Pet se osmehnulo.

– Ti stvarno sve brzo odgonetneš, Šejne. Pitam se zašto je taj đavo to učinio. Imao je u rukama moje papire. Šta će on s njima da uradi? U svakom slučaju doznaće se šta se ovde dogodilo.

– Za to će biti potrebno da prođe izvesno vreme – reče Šejn. – Dotle će taj lupez već pokupiti novac. Koliko si mu prepisao?

– Sve što je bilo na mom računu – stenjao je Pet. – Uzeo je sve te papire kako bi zgrabio sve što imam. Uz to je uzeo i Rini, Šejne!

– On će je negde dugo mučiti – reče Šejn. – Zar ti to nije jasno, Pete?

U međuvremenu je otkopčao košulju ranjenog čoveka.

Odjednom mu se povratila nada da će sve biti dobro.

Rana nije bila tako teška kako je Šejn pretpostavljao. Kugla je pogodila baš debeli zavoj. Nije se nalazila duboko u telu. Jedini problem je bilo to što je Pet izgubio mnogo krvi. Ali, to će Pet, žilavi stari momak, verovatno nadoknaditi.

Sada je Šejnu bilo jasno zašto je Pet tako lako mogao da razgovara s njim. Nije mu se pisalo dobro ali je nada postojala.

– Sada moraš biti miran, Pete! – naredio je Šejn. – Koliko ja vidim taj glavoseča te nije upucaao tako da ne možeš preživeti. Uspećeš da se oporaviš, Pete. Međutim, moraš da ležiš, i pre svega ne smeš da govoriš mnogo. Sada ću ti ispričati nešto što će te malo ohrabriti kako bi pozeleo da ostaneš još dugo na ovom svetu. Najpre pomisli na to da nam je sada potrebna tvoja pomoć. Potreban si toj divnoj devojci Rini a potreban si i meni. Naime, ja moram jako brzo da nađem put koji vodi u Čeriti kanjon. I ja mislim da si ti jedini čovek koji mi može kazati kako da nađem to mesto u ovom predelu. Ali ne putem kojim svi idu nego da mi otkriješ neku stazu kojom mogu da stignem tamo a da za nju ne znaju svi. Naime, ja hoću da stignem u taj kanjon a da me niko ne primeti.

– Čeriti kanjon? – upitao je Pet. – Šta ti tamo tražiš, Šejne?

– Nešto o čemu ti ne možeš ni da sanjaš – reče Šejn. – Kaži mi to što sam te pitao. Ali, nemoj ni za živu glavu reći to nikome, kako bih ja mogao da radim na miru.

Zatim je ispričao Petu šta je sve saznao.

Pet je opet prostenjao. Prosto nije mogao da shvati koliko je bio slep. Setio se toga da je bio jedan od najboljih skauta.

– Stari se – uzdahnua je on. – Nisam mogao pomisliti da taj Vladi može tako nešto da učini. Biti takav prostak i podmukao čovek! A tek milosrdne sestre u Čeriti kanjonu! Ja sam samo tri puta bio tamo dok sam lovio divljač. Nastojnica manastira Simona me je uvek srdačno primila i lepo ugostila. Eh, zaboga, kako sam bio slep!

– U tome nisi usamljen – tešio ga je Šejn. – Tim trikovima su naseli i mnogi drugi.

Pet je zatvorio oči. Sada se videlo da mu je teško.

– Šta nameravaš da uradiš, Šejne?

– Sačekaću dok se ti malo oporaviš, Pete.

– To nije potrebno, Šejne. Ostavi me ovde samog. Uzmi mog mustanga i kreni.

– Slažem se – reče Šejn. – Ali mi moraš obećati da nećeš više misliti ni na šta drugo i da ćeš spavati.

Šejn je ugasio svetlo i izašao napolje. U kuhinji je našao bocu sa viskijem. Bilo mu je potrebno da se malo osveži. Ta prokleta napregnutost mu je već kidala živce. Možda je trebalo odmah da krene u taj đavolji kanjon ali nije hteo da ostavi Peta samog. Život prelepe Rini nije bio u opasnosti, za sada. Bar tako je on pretpostavljao. Jer, Barovski je u protivnom ne bi odveo. Verovatno je želeo da kasnije uzme novac za nju pošto se prethodno dokopa Peto-vih dolara.

– Moram malo pričekati – govorio je Šejn samom sebi. – Ne smem biti brzoplet.

Krenuo je prema vratima. Nije ni slutio da mu je taj pokret spasio život.

Jer, upravo ga je Lupa imala na nišanu!

Lupa i Henk Helman su posmatrali farmu skoro pola sata. Iz daljine su videli svetlost i ostavili su svoje konje malo dalje. Zatim su se došunjali do farme i videli su kako Šejn u spavaćoj sobi nešto radi na Petovom krevetu.

Lupa je odmah podigla svoju „vinčesterku“ i naslonila kundak na rame. Međutim, ocenila je da je daljina ipak velika da se uputi smrtonosno tane.

– Moramo još da čekamo, Henk – rekla je ona. – To je čovek koji mora biti ubijen prvim metkom. Poznajem takve nitkove. Kod njih se moraš uveriti da li stvarno leže mrtvi ispred tebe.

A zatim su prišli bliže farmi. Šejn je ušao u kuhinju. Međutim, nije palio svetlo i teško se mogla raspoznati njegova silueta mada je bila mesečina.

Ipak, nešto se moralo dogoditi. I desilo se. Šejn je upalio svoj cigarilo. Samo za sekundu plamen je osvetlio Šejnovo lice i Lupa ga je ponovo imala na nišanu.

Taman kada je htela da povuče obarač Šejn se sagnuo.

U poslednjem trenutku Lupa je odustala.

– Što mu gromova! – frknula je ona. – Kakvu taj nitkov ima sreću! To je prosto neverovatno!

– Isto kao i jutros! – ciknuo je šerif. – Ali, on nam neće umaći. Kad bi samo znali kakve namere ima otac?

– On će tu Rini odvesti u kanjon – rekla je Lupa ledenim glasom. – Koliko puta treba da ti objašnjavam? Zar tako teško shvaćaš stvari?

Iscerila se podrugljivo.

– Meni sa mojim ocem nije potrebno da se mnogo dogovaram, Henk. Mi se razumemo i bez reči.

– Ali...

– Nemoj me više ništa pitati, Henk – prekinula ga je ona. – Doznaćeš sve istovremeno. Sada nam je najvažniji Šejn. Pazi, on će uskoro da izađe napolje. Još nije skinuo sedlo sa svoga konja. To će učiniti sada pošto se pobrinuo o Petu.

Jedva da je to izgovorila, a vrata farmerske kuće su se otvorila.

Pojavio se Šejn, ali samo malo i nisu ga dobro videli.

– Pričekaj još dok se pojavi na mesečini – šapnula je Lupa. – Pucaćemo tek onda kada ja kažem. Ne smemo ništa prepustiti slučaju niti rizikovati, Henk.

Šerif je kuvao od besa. Sve više mu je davala na znanje da je ona gazda.

To se moralo promeniti!

On je bio nanišanio Šejna i povukao obarač.

Šejn je pao...

– Pun pogodak! – viknuo je Helman zadovoljno. – Ti sigurno nisi mislila da ću uspeti, Lupa!

– Ipak, to je bila glupost! – ciknula je ona. – Zar ti nisam rekla da čekaš dok ti ja ne naredim?

– Ko je ovde gazda, ti ili ja?

Ona je shvatila da je već preterala.

– Naravno da si to ti – rekla je blago.

On je bio zadovoljan i osmehnuo se.

– Nisam mislio tako ozbiljno, draga – rekao je on nežno. – Nisam hteo da propustim tu povoljnu priliku. Pogledaj kako leži!

Izgleda da je mrtav. Mora da sam ga pogodio u glavu. Sada će nam pripasti i nagrada za učenjenu glavu Džesi Džemsa.

– Naravno. Ispričaćemo celom gradu da smo od samog početka sumnjali, ali smo čekali malo duže zato što nismo bili sigurni u to. A onda su tu i milosrdne sestre iz kanjona. Nas će slaviti kao spasioce, Henk. Ali, da krenemo. Razgovaraćemo kasnije kada budemo svi troje zajedno. Toliko se radujem što smo najzad sredili Šejna. Uskoro ćeš dokrajčiti i Peta.

– Pa naravno – iscerio se on. – Ništa nam drugo ne preostaje, draga.

– Ubistvo zbog milosrdnih sestara.

Ustao je i gledao u nju.

– Ti si se zabunio, Henk! – ciknula je ona. – Dolazi vreme da mi ovde sve završimo. Izgleda da se usijalo gvožđe koje smo imali u rukama. Nemoj sada ništa da pitaš! Kasnije ću ti objasniti sve.

Išli su dalje sa puškama u rukama. Uvek treba biti oprezan! Nisu hteli da dozvole nikakvo iznenađenje. Pa ni sada kada je Šejn upucan.

Čak i mrtvom protivniku prilazili su oprezno.

To je znao i Šejn.

Bio je ljut kada je izlazio iz kuće. Znao je da će u ovoj borbi morati da računa na podmukle napade protivnika, čak i na one prostačke. Takođe je pomislio i na to da će ga taj đavolski šerif lovac na ljudske glave progoniti. Pošto nisu uspeali da ga srede u gradu onda će sigurno to pokušati u prirodi. Ako ga je, dakle, Helman sledio onda se on nalazio tu negde u blizini farme. Verovatno je bio sam. Nije verovao da će ga Lupa pratiti. Nešto sigurno njemu opasno pretilo. Zato i nije sve hteo da prepusti slučaju.

Taman kada je hteo da ponovo krene prasnuo je pucanj i Šejnove oči su bile zaslepljene.

Spreman na sve, on je odmah pao. Ležao je i čekao. Čuo je kako je Lupa rekla da sada treba zadati i poslednji udarac Petu, a i Šejnu, Helmane. To ćeš ti učiniti! Pripisaćeš mu i druge prekršaje.

I pušku i revolver je držao u rukama ispod sebe. Međutim, i dalje je ležao nepomično kao da je mrtav čovek. Drugo mu ništa i nije preostalo. Okrenuo je malo glavu tako da je mogao da vidi kako se oni približavaju. Primetio je i to da su držali oružje u rukama kako bi svakog trenutka mogli da upute smrtonosne kugle na njega.

Šejn je napregao sve rezerve svojih živaca.

Ovo više nije bila prava borba, već podmuklo nadmudrivanje. Borba da se spasi život.

Čuli su se koraci. Lagani i opasni. Kao da su najavlјivali da će neko biti ubijen.

Sada, Šejne! To ti je poslednja šansa! Ti ili oni! Nema više druge mogućnosti!

Njegova glava se pokrenula. Zatim se prevrnuo na drugu stranu. Lupa i šerif su kriknuli. Iz cevi njihovog oružja je sevnuo plamen. Oglasio se i Šejnov revolver.

Sve se spojilo u jednu jedinu eksploziju koja je nadaleko odjeknula.

Šejn je ustao. Pored njega je nastala rupa koju su stvorile kugle koje su bile namenjene njemu. Nešto malo dalje ležali su Lupa i šerif.

On je čuo stenjanje i prišao prema mestu gde su se nalazili.

Lupa se prevrнула i pokušala da ustane. Njene oči su bile raširene.

– Šejne! – frknula je ona. – Neka si proklet!

Još uvek je držala pušku u rukama i pokušala je da je podigne.

Šejn je odmahnuo glavom.

– Ti to više nećeš uspeti, Lupa Barovski.

Iskrivila je prst na obaraču ali se nije čuo pucanj. Morala bi da stavi novu patronu ali joj je za to nedostajalo snage.

– Zašto, Šejne? – prošaputala je ona i pala nazad. – Zašto si ti došao u Velington? Zar su te ovamo poslali?

Šejn je potvrdno klimnuo glavom. Nije više bilo potrebno da krije istinu. Lupa to više neće moći da oda nijednom čoveku.

– Da, Lupa – rekao je on. – Mene je ovamo poslao zakon. Šta ste vi mislili?

– Ali mi nismo radili ništa protivzakonito. Ubijali smo bandite koji bi ionako završili na vešalima. Zar im nismo činili uslugu? Ipak je bolje umreti od metka negoli od užeta.

Šejn je odmahnuo glavom.

– Nikad ti nećeš razumeti – promrmljao je on. – To što vi radite je ubistvo. Hladnokrvno ubistvo. Vi niste služili zakonu. Hteli ste samo da se domognete premija.

Nije ga više slušala. Odjednom je njen pogled postao ukočen.

Šejn se vratio u kuću. Pet ga je gledao radoznalo.

– Šta se dogodilo, Šejne? – upitao je.

– Lupa i šerif – odgovorio je Šejn. – Dvoje iz trija hladnokrvnih ubica, lovaca na ucenjene ljudske glave. Sada je na redu treći. Nadam se da ću ga uhvatiti živog. Tek tada ću biti zadovoljan.

Pet je odmahnuo podozrivo glavom.

– Šta ti je odjednom, Šejne? Zašto da tog hladnokrvnog ubicu ostaviš živog?

– Ali Pete – rekao je Šejn prekornim glasom. – Ja sam oduvek mislio da si ti pametan momak. Zar je za tebe to loše što ću da ga izvedem pred sud? Ako se to dogodi to će biti za njega pakao na zemlji. Poniženje i smrt. To je nešto najgore. A možda će to biti i opomena onima koji raspisuju poternice. Zar ti se ne čini da je u zadnje vreme to prevršilo sve mere? Šta bi se samo dogodilo sa tom lepom Rini da je ja nisam sreo, Pete?

Pet se zamislio.

– Možeš li nešto izmeniti u tome, Šejne?

– Nešto će se promeniti ako uspem da uhapsim tog Vladimira

Barovskog i izvedem ga pred sud – odvratio je Šejn. – Tada će se pokrenuti jedna ogromna mašinerija. Ako to krene onda sam uspeo, Pete.

Stari čovek se osmehnuo.

– Mislim da si u pravu, Šejne. Ali ja bih bio zadovoljan samo ako oslobodiš Rini. Ako je ponovo ne vidim za mene će to značiti smrt. Neću želeti više da živim.

– Tebi se ona dopala, zar ne?

– Kao da mi je kćerka. Biće moja naslednica, to sam joj obećao. Ako dospem koju stopu ispod zemlje onda ćeš ti biti jedini svedok, Šejne. Da li mi to obećavaš?

Šejn je klimnuo glavom.

– Dajem ti svoju reč, Pete.

XI

Iduće noći Šejn je sišao niz jednu usku stazu u kanjon. Ako su oni tamo dole računali na neku posetu onda je svakako nisu očekivali iz ovog pravca. Pet je tačno objasnio Šejnu gde treba da ostavi konja i da dobro osmotri kanjon kako ne bi propustio da vidi kada Vladi napušta kanjon sa svojom lepom zarobljenicom.

Međutim, to se nije dogodilo i Šejn se pitao šta se tamo dole događa!

On je već računao na to da će tog starog lupeža sresti već negde na putu za kanjon. I Pet je tako mislio. Oni su obojica mislili da će Vladimir poći natrag kako bi Lupi i šerifu saopštio šta je uradio. Sigurno će im reći da je obavio glavni deo posla.

Mora da mu se u međuvremenu nešto dogodilo. Ili se pak odlučio da što je brže mogao odjaše u Ostin i tamo pokupi Petov novac. Ako je tako onda je on najverovatnije odjahao u Fort Reno kuda prolazi linija poštanskih kočija iz Kanzasa kroz Oklahomu za Teksas. To je bila najbrža veza između Kanzasa i Teksasa. Ako je Barovski naišao u pravo vreme i uhvatio kočiju za jug mogao je za pola dana da se nađe u Ostinu i da sredi ono što je naumio.

Ta mogućnost je Šejnu bila neverovatna. Posmatrao je staru misiju u kanjonu i nije primetio nijednog čoveka koji bi odgovarao opisu starog lupeža. Video je ukupno osam muškaraca ali nijedan nije odgovarao opisu Barovskog.

Osam ljudi, među kojima su se nalazili četvorica koje je Šejn prepoznao sa poternice. Bili su to nitkovi one najopasnije vrste.

Bili Kasidi koji je ubio dvojicu saveznih šerifa.

Čiroki Džim koga su zvali Kolorado vuk.

Hari „Deringer“ Vilson, jedna brutalna ajkula na kartanju koji je kao poslednji as vadio „deringer“ iz svog džepa i za koga se pričalo da ima četiri ubistva na svojoj savesti.

I najzad Don Pariš nekadašnji Teksas-rendžer iz Lareda. Bio je jedan od najboljih ljudi u jedinici ali je voleo lepe žene. Jednog dana je shvatio da je na njih toliko potrošio da mu je jedina mogućnost da ispliva iz dugova samoubistvo. Vršili su pritisak na

njega i terali ga da prihvati kaznu. Međutim, on se naljutio i odlučio se da pobjegne. I pobjegao je. Da li je bio ubica to se ne zna ali da je učestvovao u nekoliko razbojničkih napada bilo je sasvim sigurno.

To su bila četvorica koje je Šejn prepoznao sa poternica.

A i ostala četvorica verovatno nisu bili zločinci manjeg kalibra.

Protiv njih Šejn nije imao nikakvu šansu. Osam ozloglašanih nitkova, a tu su i milosrdne sestre koje sigurno znaju da rukuju oružjem. Tu je i Čarls Klark koj je bio zadužen za farmerske radove u kanjonu. Pet ga je opisao kao bezazlenog čoveka, ali Šejn ne bi bio iznenađen ako taj momak postane krvoločni vuk.

Ni u kom slučaju nije imalo nikakvog smisla da se ovde upusti u otvorenu borbu. Šejn nije imao nameru da od sebe napravi samoubicu. Osim toga tu bi došlo do krvoprolića a on to nije želeo. Postojalo je i drugih načina da se srede te milosrdne sestre i njihovi „štićenici“. Šejn je ocenio da samo treba da mahne rukom i ljudi će se postarati da ti okoreli banditi dobiju zasluženu kaznu.

Neka bude kako bude, ali njemu je bilo stalo samo do Rini. Ona mu je sada bila najvažnija. Ako uspe da je skloni na sigurno mesto onda će sve dalje ići svojim tokom.

Ni Vladimir Barovski sigurno neće odmaći daleko čak i da se uputio u Ostin.

A Rini! Šejn ju je primetio iza uzanog prozora na gornjem spratu zgrade. Da li je to bila ona?

Sve više se približavao zgradi koju je osvetljavala mesečina. Bila je to prava slika mira i tišine. Nikome ni na kraj pameti ne bi palo da je ovo mesto gnezdo zločina!

Šejnu je bilo potrebno dosta vremena dok se približio manastiru sa zadnje strane.

Tek sada mu je palo na pamet da su neki prozori osvetljeni. Na tim prozorima su se nalazile zavese ali ipak se kroz njih moglo videti.

Kada je Šejn prišao bliže mogao je da čuje prigušene glasove muškaraca i žena.

On se iscerio. Onako za sebe. Mogao je da zamisli šta se unutra događa. Od Peta je saznao da milosrdne sestre izgledaju lepo i da imaju lepo telo, a i da se oblače tako da privlače muške poglede.

Bilo je jasno da su ti banditi uživali da maze te sestre. Verovatno zbog toga što su oni iz mnogobrojnih pljački stekli mnogo novaca.

Šejnu je bilo jasno da se upustio u igru života i smrti. Ostaje samo da vidi da li će u tome imati sreće!

Ako ga otkriju biće izgubljen. Ako se to desi njegove kosti će ostati ovde negde u nekoj pećini. Stari Pet će pričati da te milosrdne sestre sigurno nemaju veze sa nestankom tog visokog jahača.

Zato je Šejn i proveo tako dugo vremena posmatrajući šta se tu ispred njegovih očiju dešava.

Ljudi će svakako posumnjati da se tu nešto dogodilo. Međutim ukloniće se odmah svi tragovi. Tu je spadala i Rini. Nju će taj nitkov odvesti u Santa Fe kako bi dobio nagradu.

Šejn je stajao nagnut iza zadnjih stabala drveća. Pred njim se sada nalazila površina bez rastinja. Oko manastira se nalazilo razno povrće. To je bio samo trik, da bi se sakrilo čime se milosrdne sestre bave.

To je u stvari bila staza smrti. Međutim, tu se negde sigurno nalazio stražar. Čak i noću. Inače ne bi moglo unutra tako bezbrižno da se zabavlja.

Šejn je pažljivo osmotrio na sve strane. Stražar se morao nalaziti na nekom mestu odakle su mogli da se vide oba puta koji vode u kanjon sa severa i juga. Tako da verovatno predeo kojim se kretao Šejn nije bio osmatran.

Iza onog prozora na spratu pojavila se Rini. Gledala je kroz staklo kao da očekuje neku pomoć spolja. Možda je mislila na Peta koji je ubijen pred njenim očima.

Sirota devojka, zar je zaslužila da se ovako postupa s njom?

Jedinu mogućnost da dođe do zgrade video je u tome da puze preko površine gde se nalazilo povrće. Stavio je svoju „vinčesterku“ iza jednog žbuna. Ona bi mu sada samo smetala. Ali kasnije će mu i te kaka biti potrebna u slučaju potere. Zato je dobro upamtio mesto gde je ostavio oružje.

I odjednom je čuo krckanje grančica u žbunju.

– Nemoj se uzaludno truditi, Šejne!

Šejn je izvadio revolver.

– Vрати tu gvožđuriju u futrolu! – ciknuo je čovek. – Nisam ovde da bih te ubio. Da sam to hteo onda bih to već i učinio. Dođi ovamo u žbunje da razgovaramo.

Šejn nije znao ko je taj čovek i šta želi? Kakve su mu namere?

Ugledao je čoveka.

– Da ne idemo unaokolo, Šejne – rekao je on. – Ja sam Don Pariš i na tvojoj sam strani.

– Don Pariš! – prošaputao je Šejn. – Pa ja sam te prepoznao dok sam posmatrao manastir. Kako si samo saznao da ću se ja pojaviti ovde?

– Osetio sam, a i razmišljao sam. A inače mi niko ništa nije rekao. Hoću da ti pomognem, to je sve. I, možeš imati poverenje u mene.

– Slažem se, Done.

– Ti ćeš ići ispred mene, Šejne. Vezaću ti ruke, ali tako labavo da u svakom trenutku možeš da ih oslobodiš i to vrlo brzo. Na ulazu se nalaze dva stražara koje ćemo lako prevariti. Reći ću da sam naišao na tebe i da sam te vezao. Onda će nas oni pustiti unutra.

– Zar ne postoji neki drugi način da se uđe u zgradu?

– Ne. Simona je naredila da se zazidaju svi ostali ulazi. Bez mene ne bi imao šansu da uđeš unutra. Prozori su svi sa rešetkama. To si sigurno već primetio.

– Zašto ovo činiš? – upitao je Šejn.

– Ti sigurno znaš priču o meni, Šejne! Znao sam da nisi neki bandit. Za tebe sam čuo još dok sam bio rendžer u Laredu. A ja! Svega mi je već dosta! Ovo više nije život. Ne mogu dalje da izdržim. Uostalom nisam učestvovao u nekom teškom zločinu. To

mogu i dokazati. Ono što se nalazi na poternicama uglavnom nije tačno. U međuvremenu sam prikupio i dokaze. Ovde sam otkrio kakvu đavolsku igru igraju milosrdne sestre. Dobro sam se slagao sa Džordžom Flinom. A sada još i taj prostakluk sa tom devojkom. Simona želi da je preda tom bogatom čoveku u Santa Fe kako bi dobila novac. Predosetila je da će tvojim dolaskom u ovaj kraj nastati neka vrsta oluje.

– A šta je sa Barovskim? Nisam ga video.

– Eno ga dole čuči u podrumu vezan lancima – rekao mu je Pariš. – Posvađao se sa Simonom. Učinilo mi se da je on hteo da prekine posao sa Simonom. Ona je to shvatila ozbiljno. Poslala je našeg farmera u Velington. Trebalo je da donese sav novac koji je ona dobila od lova na ljudske glave.

– Neće ga doneti – rekao je Šejn.

– Da ih nisi možda sredio?

– Jesam.

– Znači ta stvar napreduje. Šta ti misliš, Šejne, da li ću ja time povećati svoje izgledе pred sudom?

– Sigurno, Done.

– Hvala ti što mi veruješ, Šejne – rekao je Don i pružio Šejnu ruku.

– Mogu samo da ti čestitam što si tako odlučio – kazao je Šejn. – U svakom slučaju možeš računati na mene kada se o tome bude razgovaralo.

– Hajdemo sada – predložio je Don. – Daj mi tvoj pojas sa revolverima. Čim sve bude gotovo dobićeš ga nazad. Nezgodno je to što je jedan od stražara Čiroki-Džim. Jesi li čuo za njega?

– Jesam, čak sam ga i video. Brz i žilav kao mačka.

– Drugi se zove Džon Vels. Brutalan i snažan. Taj bi mogao vola da ubije pesnicom.

– Nekako ćemo se izvući, amigo – tešio ga je Šejn. On je skinuo svoj pojas za revolvere i dao ga Donu. Zatim mu je ovaj vezao ruke.

Stigli su do ulaza u glavnu zgradu.

– Koga nam to vodiš, Done?

– Pustite nas unutra! – frknuo je Pariš. – Objasniću vam kasnije. Ovo treba da bude iznenađenje za sve.

Vrata su se otvorila. Pariš je udario Šejna puškom po glavi.

– Ulazi, Šejne!

A onda se sve dogodilo tako brzo da dvojica nitkova nisu imali vremena skoro ni da trepnu.

Šejn je preuzeo na sebe snažnog Velsa. Udarac u bradu i taj div od čoveka se srušio kao da ga je grom pogodio.

Don Pariš je udario puškom. I Čiroki-Džim je pao.

Nije prošlo ni nekoliko sekundi a oni su obojica već bili vezani.

Sa kraja hodnika dopirala je galama.

– Sada dolaze na ređu ostali – objasnio je Pariš. – Četiri muškaraca i sedam žena. Uspećemo, Šejne.

– Da li su svi naoružani? – upita Šejn.

– Jesu. Čak i kada slave.

– Možemo li to nekako da sredimo bez upucavanja, Done?

– Misliš da ih hvatamo pojedinačno?
– Bar prvu dvojicu ili trojicu. Onda će se ostali zabrinuti. Pohvataćemo celu bandu.

– Razumem te, Šejne. Slažem se.

Otvorio je jedna vrata i uvukli su vezanu dvojicu u malu prostoriju koja je ranije verovatno služila kao manastirska ćelija.

– Da ostanemo ovde? – upita Šejn.

– Ne. Otići ćemo do kraja hodnika. Tamo ćemo ih hvatati pojedinačno.

Samo što su krenuli kroz hodnik a vrata prostorije u kojoj se slavilo su se otvorila. Mladi Bili Kasidi je izašao napolje. Gledao je začuđeno u dva čoveka ispred sebe. Pogotovu ga je zbunilo to što je jedan od njih bio stranac u ovom manastiru. Zatvorio je vrata za sobom. U sobi niko ništa nije primetio.

Tog trenutka neka žena je kriknula na spratu. Čulo se u celoj zgradi. Posle toga je prasnuo pucanj.

Bili je potegao svoj revolver. Šejn je bio brži. Priskočio je do njega i udario ga u bradu. Mladi čovek je pao.

Tada su se otvorila vrata. U hodniku su se pojavila dva čoveka. Jedan od njih je bio Hari „Deringer“ Velson. Već je držao revolver u ruci. Imao je nameru da odmah puca.

I pucao je. Don Pariš se bacio u stranu i takođe pucao.

Don Pariš je bio teško pogođen ali i Velson je pao.

Nastao je kaos. Pojavile su se i žene sa revolverima u ruci ali su ispustile svoje oružje i pobile brzo nazad u prostoriju.

Simona i još jedna žena su pucale. Ništa nisu mogle da urade. Borba je već bila završena jer je Šejn jednim udarcem oborio na pod drugog čoveka.

Šejn je pojurio gore na sprat odakle se čuo krik.

– Rini! – viknuo je on. Ona se odazvala.

Ušao je u sobu. Na podu je ležao upucan čovek.

– Branila sam se, Šejne... – jecala je ona.

– Sada će sve biti u redu, Rini – rekao je Šejn nežno. Zagrlio ju je. – Ne boje se ničega. Da te ohrabrim, pozdravio te Pet. On je preživeo.

Zaplakala je.

– Hajdemo dole, Rini. Moramo se pobrinuti o ranjenom čoveku.

Odmah je video da Parišu nema spasa.

Ušao je u prostoriju gde se slavilo. Žene su sa strahom gledale u njega i pribile su jedna uz drugu.

– Ne bojte se, samo me odvedite tamo gde je Barovski – rekao je.

I odvele su ga. Šejn je odvezao Barovskog i stavio mu lisice.

– Ti si srce, Šejne! – rekla je Rini kada se vratio.

K r a j

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

HEJ!

ZAR NE ZNAŠ OSNO-
VNO PRAVILO KOD
VIKINGA?!

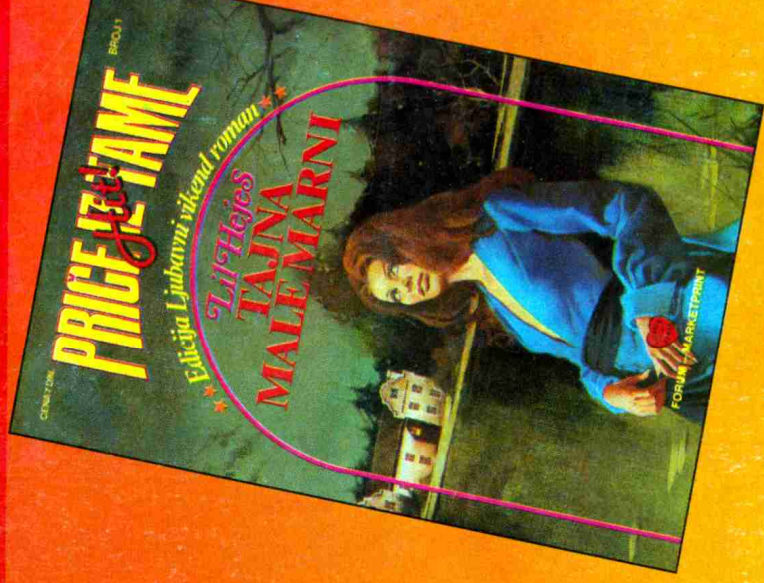
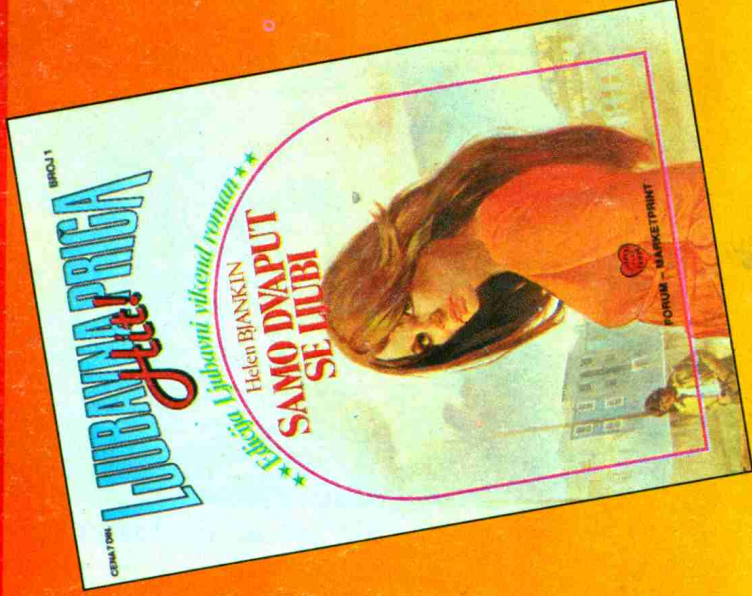
© King Features Syndicate, Inc., 1978

"NE TALASAJ"!

DICK
BROWNE
3-14

svakog 4. i 5. u mesecu na svim kioscima

DVE NOVE EDICIJE

HIT ROMANI LJUBAVNOG ŽANRA